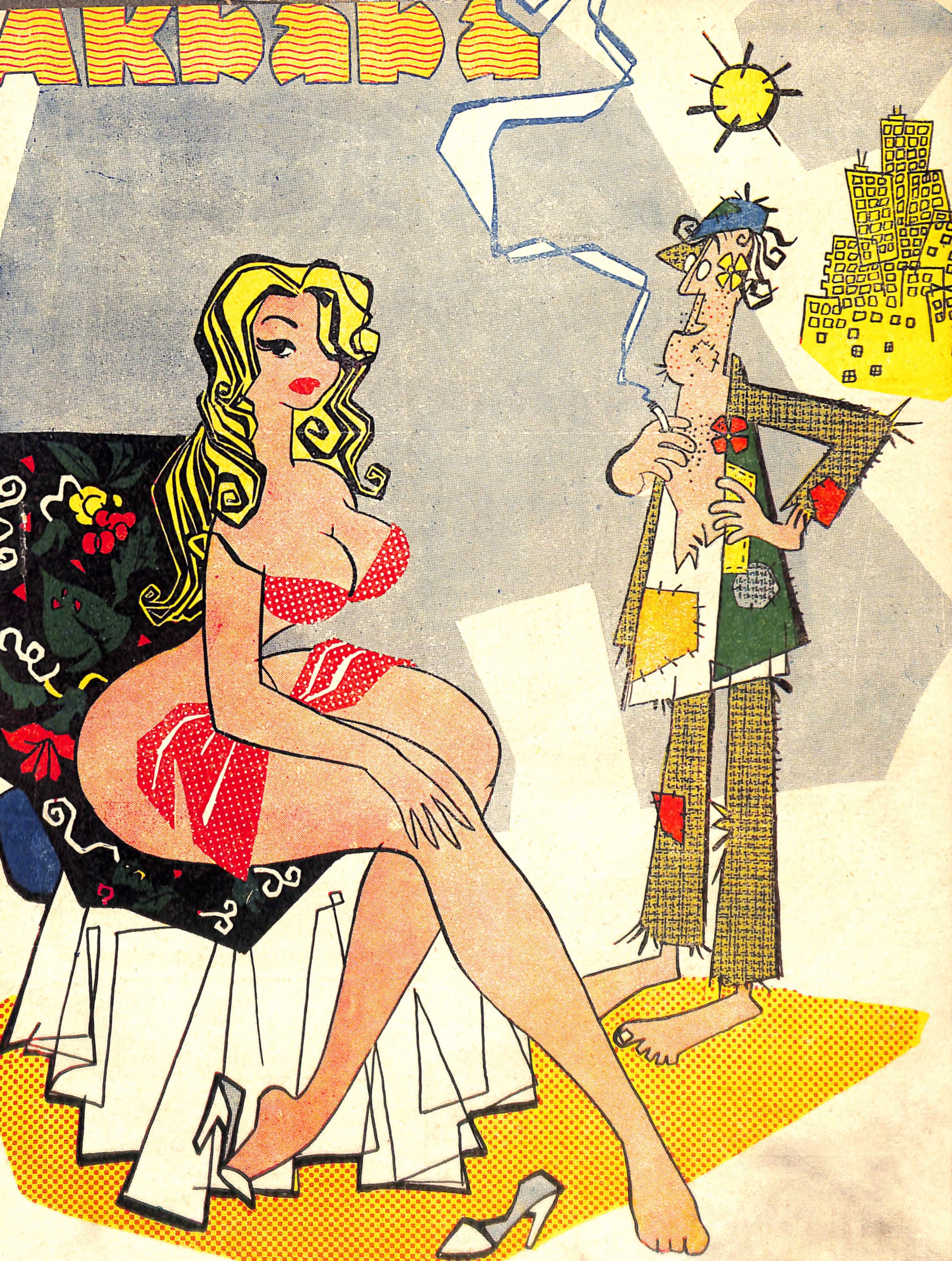

— Biz birbirimiz için yaratılmışız abla. Bak, sen de

Bir Nasihat!

Her gece uyumak istersen rahat!
Ölümü, yangını hayalinden at!
Kazalara karşı en sağlam berat:
Sigorta olmaktır ANADOLU'ya.

ANADOLU Sigortası

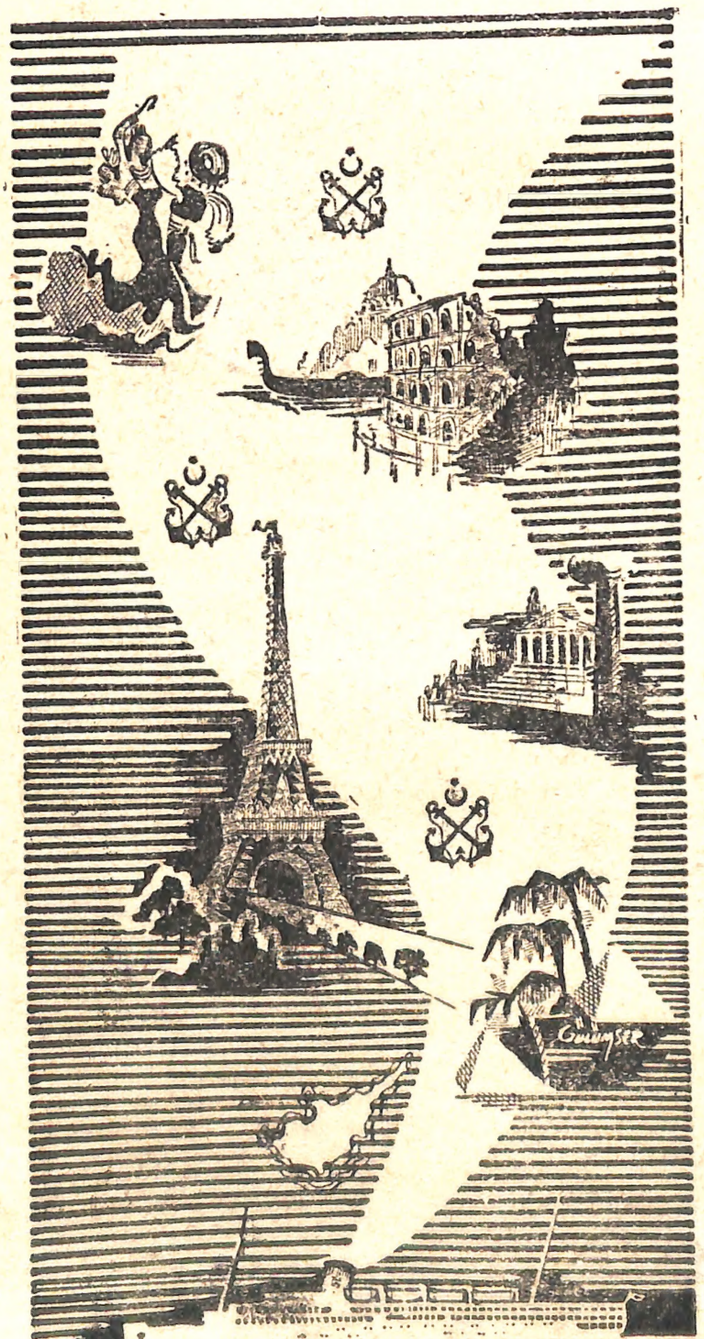

DENİZYOLLARI

BAŞ AĞRILARINA
KARŞI

OPON
FAYDALIDIR

OPON, baş, diş, adale, sinir, lumbago, romatizma, siyatik ağrılarına, soğuk algınlığından ileri gelen ağrı ve kırıklığa karşı faydalıdır.

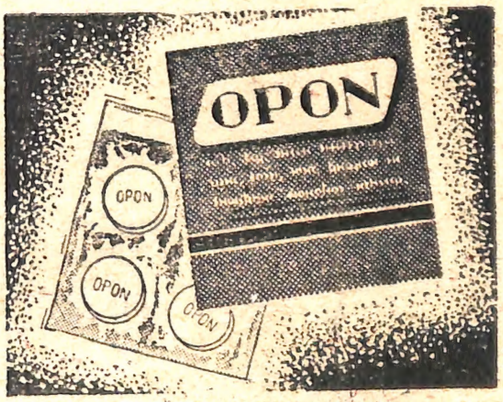

günde 6 tablete kadar alınabilir

T. C.
Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI
1956 YILI İKRAMİYE PLÂNI TUTARI
ŞİMDİLİK

1.750.000 Lira

BU ZENGİN PLÂNDA
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri, eşya, traktör, ziraat âletleri bulunmaktadır.

SAYI : 231 C.: 9 16 AĞUSTOS 1056 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Bir Mütehassıs !

LÜTFEN radyonuzun düğmesini çeviriniz. Eğer sofrada iseniz lokmanız boğazınızda kalır: Kutunun içinde, ya bir erkeğin, gırtlağı testere ile kesiliyor gibi inlemekte, ya bir kadın, göz yaşları karışık matemli bir sesle hıçkırmaktadır.

Eski edebiyatımız da böyle idi. Nedim'den başka gülen şair bulamazsınız. Size kendi aleyhimde bir itirafta bulunayım mı? Koca Fuzuli'yi bu yüzden sevemedim. Aman Allahım, dünyaya ağlamak için gelmiş sanki!

Dikkat ediniz, gazetelerimiz de böyledir. Âdeta okuyuculara müjdeliyecek kara haber arıyorlar: Bir kadın çocuğunu boğdu.... Altında, yamyam dişlerini gösteren bir hortlak kafası!.. Bir başka havadis: Karısını şişleyen canavar koca... Bunun altında da deli gözleriyle bakan bir kelle!..

Yine bereket versin Amerikan yardımına: Sayfaları süsleyen, çağla bademi gözlü, altın ayvası göğüslü şehvet yıldızları olmasa, okuyucuların çoğu Bakırköylük olur!..

Son günlerde, Borsa haberlerine baktığımız var mı? Reşat altını seksen lira... Hani bir sevinç çığlığı?.. Hani iki satırlık bir oooh!.. Halbuki, yüz otuz bir liraya fırladığı gün, bu korkunç rakam bir baş yazının adı olmuştu!

Yirmi gün evvel, bir akşam üstü, iki yüz elliye aldığımız şeftaliyi, ertesi sabah fiyatlar ilân edilince yüz elliye aldık. Hem de aynı manavdan!.. Hani iyimser bir gülümseyiş?.. Hani canı yanmış halka neşe, ümit aşılıyacak bir fıkra, bir cümle, bir kelime?.. Yok!

Vali, gazetecilerle Fidanlıkta bir toplantı yapmış: Şeftali dalları altında... Trafiği boğan Karaköy meydanını açacağız diyor. Boğazımı sıkan kravatım gevşemiş kadar ferahlıyorum, oooh!.. Mavi Boğazı karartan kömür depolarını Kuruçeşmeden kaldıracağız, diyor. Âdeta içimde bir bahar şafağı söküyor, ooooh!.. Mimar Sinan'ın en güzel anıtı Süleymaniye'nin etrafındaki ahşap karartıyı açacağız, Bu kubbeler ve minareler saltanatına beton bir perde çeken Bioloji Enstitüsünü de yıkacağız, diyor. Enkaz altından silkinip kalkmış, yarı boğuk bir adam sevinciyle nefes alıyorum, ooooh!..

Kadın — Dâvacıyım hâkim bey, dâvacı... Plâjda yanımdan geçerken arkadaşına: «Et ucuzluyormuş» diye bana hakaret etti!..

Hayır!.. Bütün bu güzel, bu tatlı, bu ışıl ışıl müjdelerden gazetelerimizde iki satırlık pırıltı yok.. Ama, Eyüpteki kebapçının kaatilleri sütunlar dolduruyor. Başlarını alıp giden üç kızın macerası sayfalardan taşıyor!

Demin tanınmış bir fotoğrafçımızın camekânı önünde adımlarım durakladı. Aman Allahım o ne asık suratlar, o ne efkârlı bakışlar, o ne gazapla çatılmış kaşlar?.. Kiminin çenesi avucunda, kiminin yumruğu şakağında, dalmış, gitmiş!.. Sanki hepsinin içnde sevgilileriyle batan birer Andrea Doria'sı var!

Bu memlekete en çok ve en acele ne lâzım biliyor musunuz?.. Yol mu? Değil... Otel mi? Değil.... Opera mı? Değil... Baraj mı, elektrik santralı mı, fabrika mı, traktör mü, yedek parça mı?.. değil, değil, değil...

Biraz neşe, biraz iyimserlik, biraz güler yüz yeter.

Biz, Avrupadan şehircilik mütahassısı değil, hemen ilk kalkacak uçakla bir sinir mütahassısı getirtmeliyiz!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

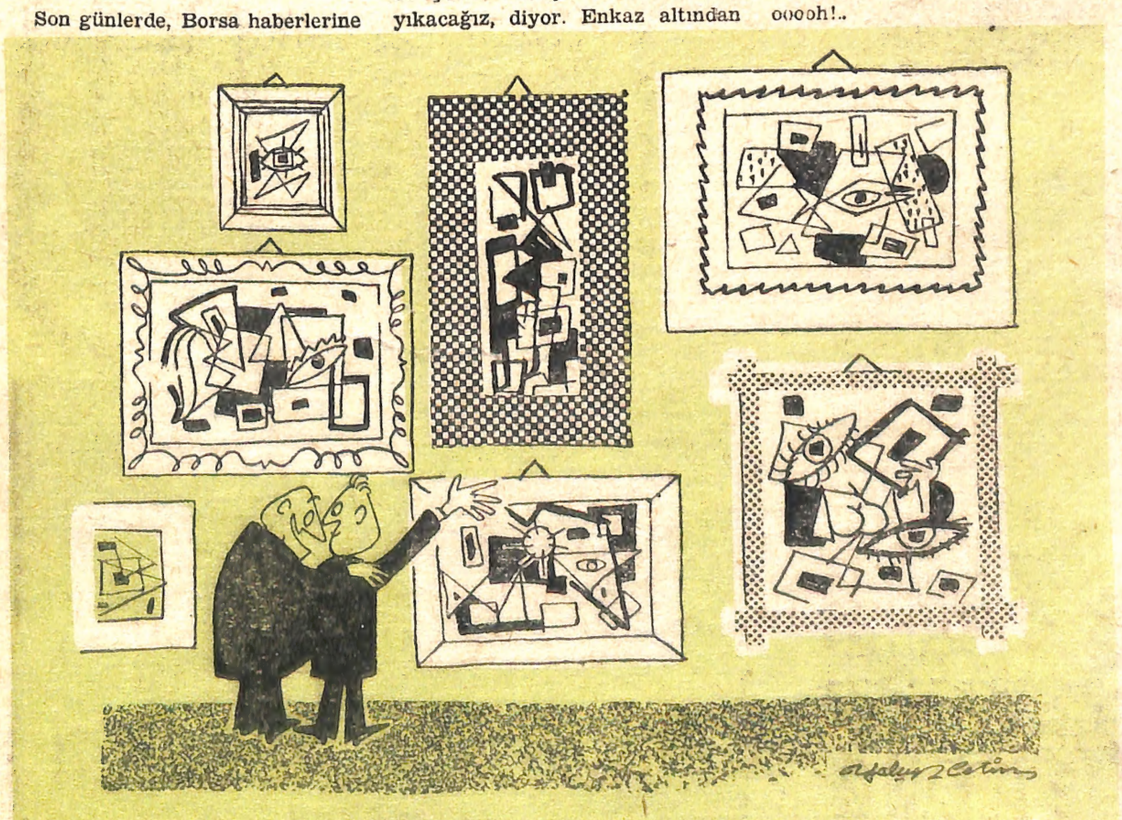

— Bu ne sergisi yahu?..
— Herhalde çocuk felci sergisi olacak!..

ARAŞTIRMA

BİR hafta içinde dört vak'a birden görülünce, hem sağlık işleriyle uğraşanları, hem idarecileri telâş aldı. Bu dört vak'adan sonra bir gün içinde şehrin ayrı ve uzak yerlerinden üç hasta daha gelince şaşkınlık büsbütün arttı. Telefonlar işliyor, haberler gidip geliyor, raporlar yazılıyordu.

İdareci:

— Bu ne biçim hastalık? diye sordu.

Uzman doktor, yetkisine dayanarak:

— Çok kötü bir hastalık, dedi.

Hastalık günden güne artıyor du. Bir ayda otuz vak'a görülmüştü.

İdarecilerle Sağlık İşlerinden yirmi kişi bir toplantı yaptılar. Toplantının başkanı olan:

— Biraz bilgi verin, dedi doktorlara.

Kadın hastalıkları ve doğum uzmanı olan en yaşlı doktor:

— Çok kötü bir hastalık, diye tekrarladı.

İdareci:

— Anladık, dedi, yâni ne kadar kötü?

Doğum uzmanı yaşlı doktor:

— Çok, dedi, o kadar kötü ki, insanı öldürür. Bir kere de öldürdü mü artık kurtuluş yoktur.

Toplantının başkanı olan İdareci:

— Maazallah... dedi, öldürür ha?

— Öldürür efendim. Hem de çok fena öldürür.

Kırk beş sularında bir genç doktor, hastalık yayılmaya başlayınca tıp ansiklopedisini açmış, bu hastalık için yazılan yarım sayfa ince yazıyı okumuştu.

— Müsaade buyurulursa hastalık hakkında gerekli bilgiyi vereyim, dedi. Çünkü Amerikada ihtisasımı yaparken bu hastalık üzerinde uzun çalışma yap mıştım.

Doğum mütehassısı yaşlı doktor genç doktora sert sert baktı:

— Siz, dedi, idrar yolları hastalıkları üzerinde ihtisas yapmak için Amerika'ya gitmemiş miydiniz?

İhtiyar kurt, kırk beşlik genç doktoru kalp beşlik gibi bozmuştu. Öyle ya, memleket fedakârlık edip, idrar yolları hastalıkları üzerinde ihtisas yapsın diye onu ta Amerikalara gönder sin, o gitsin başka işler yapsın...

Ama hastalık için aydınlatıcı bir bilgi alamamış olan idareci:

— Aman anlatın, çok rica ederim, dedi.

Doktor anlatmaya başladı:

— Bu hastalığın üç çeşidi var dır. Denizden, sineklerden geçer. Hastalığın mikropları lağımlarda olur. Denize dökülen

lâğımlardaki mikroplar, orada yüzenlere...

İdareci, umutsuz:

— Öyleyse önleyemeyiz, dedi, nasıl önleriz bu hastalığı? Koca şehir dört bir çevre deniz. Deniz de altı bir yanından lâğım...

Gözlüğünü sıkıntıyla düzeltti. Bir çıkar yol bulun, der gibi doktorların yüzlerine baktı. Bir doktor:

— Peki, dedi, bu hastalık denize akan lâğımlardan geliyorsa, bu şehirde lâğım ve deniz daha yeni icad edilmedi ya... Halbuki bu hastalığın adını daha yeni duyuyoruz.

Kırk beşlik doktor, hastalığın tarihçesini yaptı:

— Bu hastalık önce Amerika'da görülmüştür. Sonraları Amerika'dan Avrupaya geçti. Bilindiği gibi, biz maalesef Amerikayla geç münasebete geçtik. Bu münasebetin on yıllık bir geçmişi vardır. Her şey bize Amerika'dan gelmeğe başladı. Eh böyle olunca...

İdareci anlamıştı;

— Evet, dedi, bu kadar sıkı münasebetten sonra... Pekiy şimdi ne yapacağız? İlâcı yok mu bunun?

Tıb Ansiklopedisinden hastalığı öğrenen doktor:

— Yok, dedi, daha ilâcı bulunamadı.

İdareci kızdı:

— Yâni, dedi, eli kolu bağlı duracak mıyız?

Doktorlar birbirlerine bakıştılar. En yaşlısı:

— Bir araştırma heyeti kuralım, dedi.

Bu teklif yerinde görüldü. On bir kişilik bir heyet kuruldu. Bunlardan biri Amerikaya bakterioloji okumağa gitmiş ve okuduğu üniversitenin basketbol takımında kaptanlığa kadar yükselerek, bizi hâlâ barbar, fesli, kavuklu ve erkeklerimizi dört karılı bilen Amerikalılara memleketimizi tanıtmıştı. Biri veterinerdi... Biri jandarma subaylığından emekli bir idare adamıydı. Öbürleri de doktor, kimyager, eczacı ve bir kaç büyük hastalık geçirdikleri için, gayet tabii olarak bu işle çok ya kın ilgilenen kişilerdi.

Bu heyetin ödevi, hastalığı, mikrobunu, nerelerde ürediğini, nerden, nasıl geçtiğini, aşısını, ilâcını korunma yollarını araştırmaktı.

Heyet, o gün dağılmadan önce, toplantının başkanı olan idareci:

— Arkadaşlar, dedi, şimdi sizlere çok önemli bir iş düşüyor.

Bir doktor:

— Evet, diye karşılık verdi, gece gündüz çalışarak hastalığın geçişini önlemek.

İdareci:

— Hayır, dedi, bundan da önemli. Nedir o biliyor musunuz? Gizlilik. Bu işler çok gizli olmalıdır. Hiç kimse duymamalıdır. Ama hiç kimse!

Bir doktor:

— Evet anlıyoruz, dedi, araştırmalarımızı yabancıların öğrenmesini istemiyorsunuz.

İdareci, tekrar:

— Hayır, dedi, ne münasebet? Yabancılar öğrensin. Zaten sizin bu araştırmanızdan bir şey de bulacağınızı ummuyorum. Ama boş durmak olmaz, onun için boş duracağınıza araştırın.

Heyetten birisi:

— Yabancılardan gizlemiyeceksek, kimden saklıyalım Beyefendi? diye sordu.

— Bizimkilerden. Halk sakın duymasın. Siz halk psikolojisini benim kadar bilmezsiniz. Memlekete böyle bulaşıcı bir hastalık geldiğini duyarlarsa hepsi birden hasta olur. Nezle olan, başı ağrıyan, kirayı veremiyen, kocasıyla kavga eden, sevgilisinden ayrılan, romatizması ağrıyan, sınıfta kalan hep bu hastalığa tutuldum sanır. Bir telâş, bir panik olur ki, bir daha önünü alamayız. İşte bunun için hastalığın sineklerden, denize akan lâğımlardan geçtiğini kimse duymamalıdır.

Bu kesin yasak emrinden sonra, ertesi gün çalışmalarına başlamak üzere, ilmî araştırma kurulu dağılmıştı.

Ama ertesi gün gazetelerde kıyametler koptu. Bir gazete yirmi vak'a görüldüğünü yazdı. Memleketimizde ilk görülen bu hastalık korkunçtu. Mikrobu, bir milimetrenin elli binde biri küçüklüğündeydi. Gazeteler her şeyi, hattâ hastalığın denize akan lâğımlardan geçtiğini bile yazmışlardı.

İdarecilerin ve ilmî araştırma kurulunun ilk işi gazetelere ya-

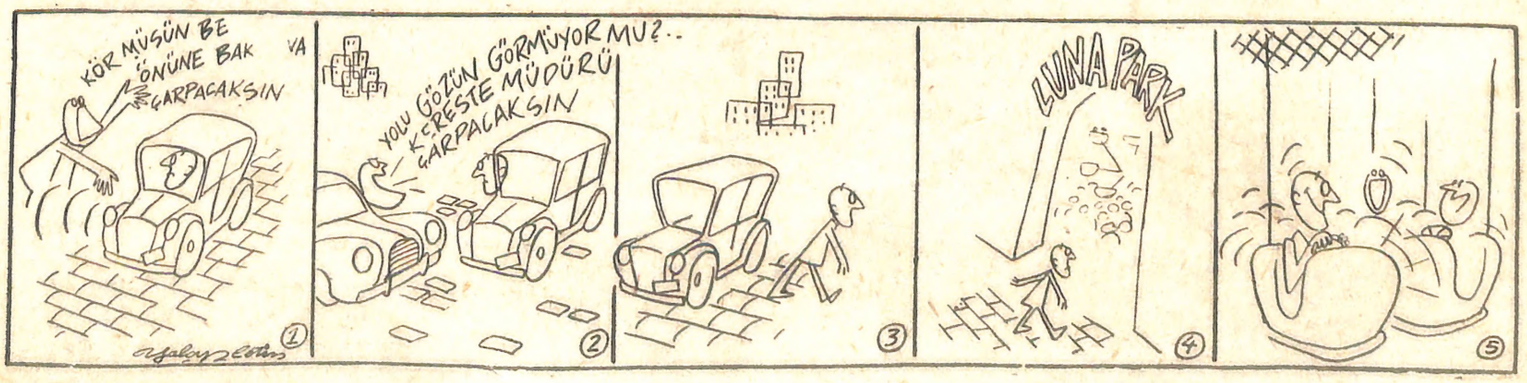

YAZILI!..

ETEKLERDE İHTİLÂL

DUYDUNUZ mu? Haberiniz var mı ihtilâlden? İhtilâl var. Nasıl haberiniz olmaz canım, uyuyor musunuz yoksa?.. Hem bu seferki ihtilâl Fransız ihtilâline, Rus ihtilâline filân benzemiyor. Beter bir şey. Büyük Fransız ihtilâli bunun yanında çelik çomak oyunu gibi kalır. Bu ihtilâl çocuk oyuncağı değil, göreceksiniz bir aya kalmaz bütün dünyayı saracak. Hem de Kasımpaşa'ya, Mevlânekapı'ya, Üsküdara kadar yayılacak.

Bu ihtilâl kafalarda, kollarda olmuyor, eteklerde oluyor. Evet, eteklerde. Bu bir etek ihtilâlidir. İhtilâl eteklerde olduğuna göre, yine biz erkekler çok kurbanlar vereceğiz. «Eksik etek» ler yine erkeklerin ianına ckuyacak.

Bu ihtilâli kim mi hazırlamış? Bir kral. O kralın emrinde, dünyanın her yanını kaplamış insanların yarısı, bir dişiler ordusu var. Kralları bu dişi ordusunun her gönüllü dişisine ne dese yaparlar.

— Çorap giyme.

— Baş üstüne.

— Eteğini kaldır, başına geçir!

— Baş üstüne.

— Çırılçıplak soyun!

— Baş üstüne.

Kadınlara kocalarından, kızlara babalarından, sevgililerinden çok sözünü geçiren bu kralı tanıdınız elbette.

Şimdi gazetelerdeki ihtilâl haberini okuyalım:

«Christian Dior yeni modellerini gösterdi. Gazeteler «Yeni ihtilâlden» den bahsedip duruyorlar. Dior'un geçen yıla göre kadın elbiselerini de yaptığı ihtilâl şunlardır:

Etekler geçen ilkbahara göre kısalmıştır. Yerden eteklerin yüksekliği 36 santimetre iken, şimdi 40 santimetre olmuştur.»

İşte ihtilâl budur.

Dört santimetrelik ihtilâl...

Moda kralı Christian Dior, taaa Paris'ten elini ve elindeki makası uzattı, uzattı, uzattı:

— Şak!.. diye bizim kızların, kadınların eteklerini bile 4 santim kesti, kısalttı.

Kıskanç kocalar, sert babalar yırtınsınlar bakalım, Dior'un makasiyle kısalan etekleri, bir milimetrecik uzatabilirelr mi?

Yine bu kral Dior insaflı adammış ki, sünnet eder gibi yalnız 4 santimlik ihtilâl yapmaz. Ya Allah korusun,:

— Bayanlaaaar!.. Etekler fora!..

Diye ferman eylese, ne yaparız, lütfen söyler misiniz? Ama asıl kökten ihtilâl de ben işte ona derim. Sabırsızlıkla ben işte o büyük ihtilâli bekliyorum. Şu üç günlük ömrümüz de görecek başka neyimiz kaldı ki...

MİNAREYE ÇIKAN BİR DELİ, ZORLA İNDİRİLDİ!.. (Gazeteler)

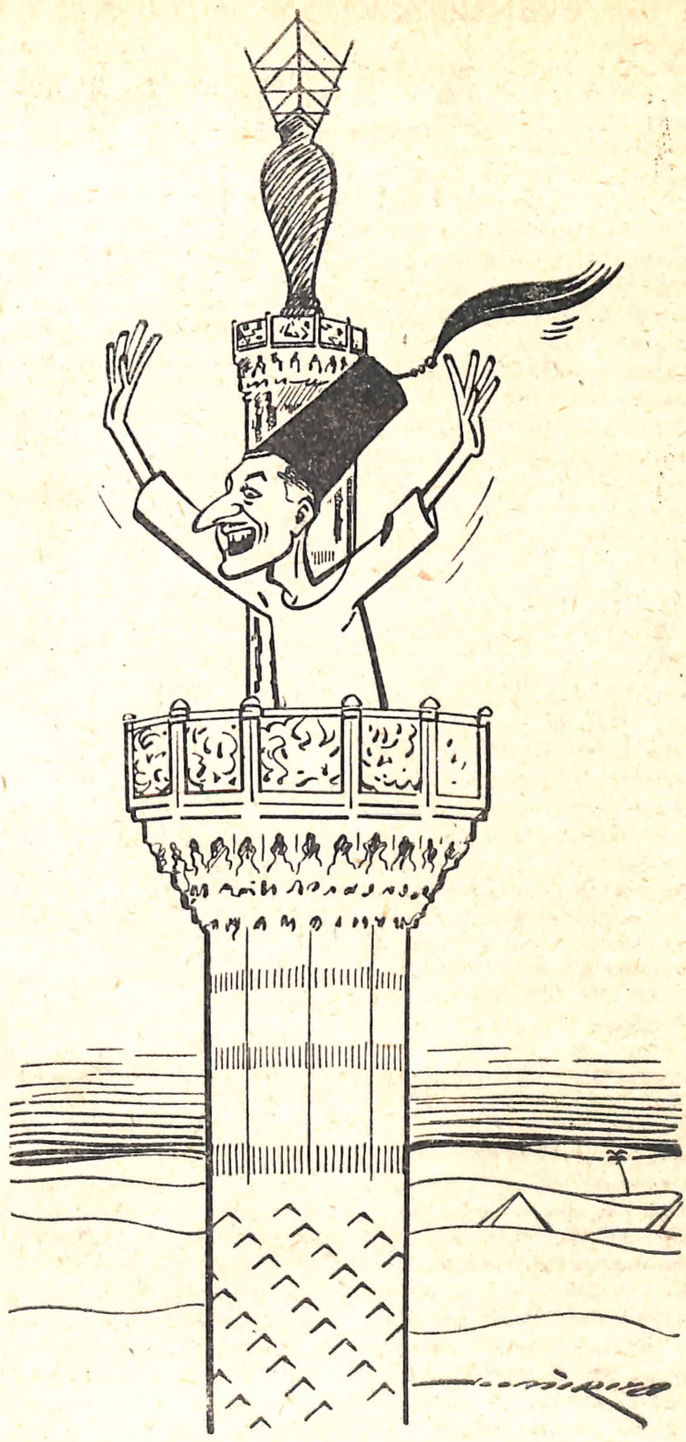

Mısır — Yaşasın Rusya!..

lanlama göndermek oldu. «Hastalık filân yoktu. Ne hastalığı? Denizlerimiz on sekizinde bir genç kız kalbi kadar temiz, saf, bâkir ve berraktı.»

Gazeteciler bu konuda konuşmak için idareciyi buldular.

— Yirmi hasta varmış, dediler.

İdareci:

— Kırk hasta normaldir, dedi, hattâ normalden bile az.

Bir gazeteci:

— Eskiden hastalık hiç yokken anormal miydik? dedi.

İdareci kızdı:

— Yâni eski idareyi mi beğeniyorsunuz? dedi, elbette yirmi vak'a normaldir. Bugün dünyanın en normal memleketi olan Amerikada senede 120 bin kişi hastalığa tutuluyor. Bizimki o kadar az ki, normal bile değil.

İdareci, gazetecilerle bu konuşmadan sonra İlmî Araştırma kuruluna koştu. Kurul daha yeni toplanmıştı. İdareci, suratı asık:

— Baylar, dedi, ben size gizliliğe uyun, hiç bir şey sızmasın, dedim, böyleyken gazeteler her şeyi yazdı. Şimdi size bir iş düşüyor. Bu haberi çıkaran, yayan kimse, işte onu araştırmak!

Bu iş, mikrobu, hastalığı, iyi etme yolunu araştırmaktan daha eğlenceliydi. İlmî Araştırma kurulu, büyük bir merakla suçluyu araştırmaya başladı. Herkes birbirinden kuşkulanıyordu. İlmî Araştırma kurulu'nun araştırması iki ay sürdü. Bu araştırma çok yorucu oluyordu. Bir yandan da yukardan, suçluyu bulmaları için sıkıştırıyorlardı.

Araştırmayı büyük bir hızla götüren bakteriolog bir gün:

— Buldum! diye bağırdı, buldum arkadaşlar:

Hepsi meıakla sordular:

— Neyi? Mikrobu mu?

— Hayır, suçluyu. Gizli haberi yayanı...

— Hangi hain? Kimmiş?

Bakteriolog:

— Hastalar, dedi, hastaların kendisi. Hastalara, bu hastalığın gizli tutulacağı, hasta olduklarını söylemenin yasak olduğu bildirilmemişti.

İhtiyar doktor:

— Evet, dedi, raporumuzu hemen yazalım.

Çok güzel bir rapor yazıldı:

«... yüksek makamına».

«Memleketimizde yeni görülen «X» hastalığının mikrobunu, tedavi, ilâç ve korunma yollarını araştırmak için kurulan İlmî Araştırma Kurulu, iki aylık uzun ve yorucu araştırmasından sonra, hastalığı ve bu hastalığın denize akan lâğımlardan geldiği haberini yayarak, halkın huzurunu kaçıranların, hastalığa tutulanların kendileri olduğunu meydana çıkarmıştır. Saygılarımızla arzederiz.

İlmî Araştırma Kurulu»

Bu rapordan sonra işini tamamlıyan İlmî Araştırma Kurulu dağılmıştı.

ATEŞ-SİN

Dansözlere Davetiye

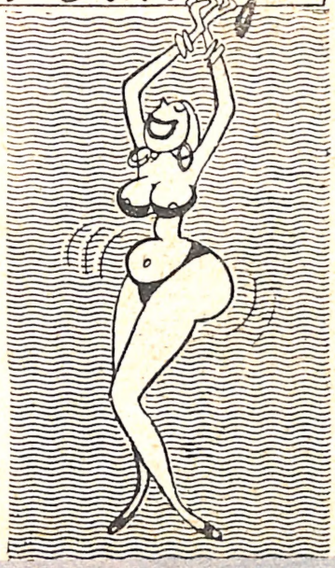

Dünyada ilk defa İstanbulda Milletlerarası Şark dansları müsabakası yapılacak. Uzak Doğu ve Orta Doğu memleketlerinin bütün dansözlerine davetiyeler gönderilmiştir. Davetiye gönderilen dansözlerden bazıları şunlardır: Tahiye Karyoka, Samiye Cemal, Naime Akif, Huriye Muhammet, Huda Şemseddin, Naima Cemal ve Amerikadaki Türk dansözü Neclâ Ateş.

Milletlerarası Şark Dansları müsabakası organizasyon Heyeti Başkanı adına

HİÇ KİMSE

Sevgili Nejlâ Ateş,

Yabancılara memleketimizi tanıtmak bakımından gösterdiğiniz fedakârlık hiç bir zaman unutulmayacak ve bu büyük hizmetleriniz daima şükranla anılacaktır. Eğer Hacı Bekir'in lokumları, aslan pehlivanlarımız, bir de sizin güzel göbeğiniz olmasaydı, bizi dünya yüzünde hemen hiç kimse tanımamış olacaktı. Bir yandan sizin, bir yandan politikacılarımızın, bir yandan da Yedikule marulları sâyesinde göbeklerimiz bütün dünyada isim yapmış ve tanınmıştır. Gerek Avrupa ve gerek Amerika şehirlerinde «dans oriental» numaralarınızla göbeğimizi dünya piyasasında birinci plâna geçirmiş bulunuyorsunuz. Göbek der demez ilk önce biz hatıra geliyoruz. Hizmetlerinizle bu seviyeye erişen göbeklerimizi dünyaya daha iyi tanıtabilmek için Milletlerarası Şark dansları müsabakası açmış bulunuyoruz. Bu müsabaka gayri siyasî olduğu için en büyük rakipleriniz olan politikacılar katılmıyacaklardır. Politikacıların göbekleri müsabaka dışı ilân edilmiştir.

Göbek atma müsabakasının çok tutunacağı muhakkaktır. Atletizm müsabakalarında sonuncu gelmemizin acısını göbek atma müsabakasında çıkaracağız. Zaten öyle şiirmiş, hikâyeymiş, yok resimmiş, o çeşit sanatlara da müsabakalara da kimsenin aldırdığı yok. Ama Şark danslarına gelince sizin gibi «madar-ı iftihar» larımız sâyesinde evvel Allah bütün dereceleri alacağımız muhakkaktır.

Avrupalı ve Amerikalı dansözler müsabakaya davet edilmişlerse de onların göbeklerinden korkmuyoruz. Ne kadarlık göbekleri var ki kıvırsınlar. Onların göbeklerinin yanında bizim dansözlerimizinki maşallah değirmen taşına benzer. Mısırlı, Suriyeli, Lübnanlı dansözlerin göbeklerinin de maşallahı vardır. En büyük rakiplerimiz onlardır. Çalkalamak, kıvırmak, sallamak ve atmakta sizin göbeklerinizin daha elverişli ve hünerli olduğuna güveniyoruz.

Bütün dünyada yüzümüzü ağartacak bu müsabakaya katılacağınızı umuyoruz. Hem senelerdenberi uzak kaldığınız memleketinizin sanatseverleri de size olan hasretlerini dindirmiş olurlar.

Sevgili Neclâ Ateş, dört gözle yolunuzu bekliyoruz. Allahtan göbeğinize kuvvet temenni eder gözlerinden öperim.

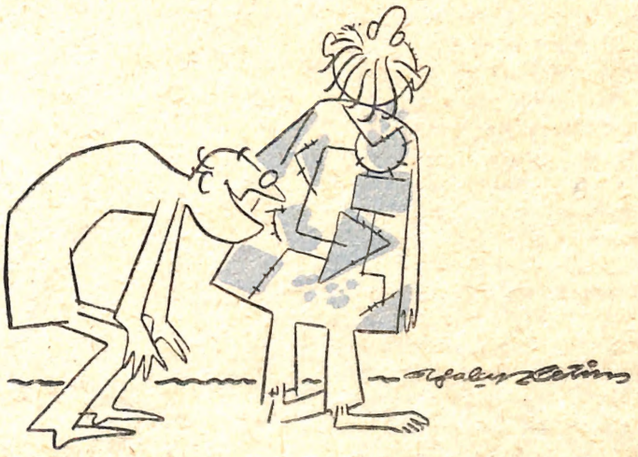

YAZISIZ!..

GÖZLÜK

Zati Sungur, meşhur bir illüzyonisttir, yani modern hokkabaz. Bir gün Profesör Naci Bengisu'ya giderek gözlerinin bozulduğunu, muayenesini istedi. Doktor onu, üzerinde boy boy harfler yazılı bir levhanın önüne oturttu ve değneğiyle birer birer harfleri gösterip okumasını söyledi. Zati Sungur hemen levhaya sırtını dönerek bütüân harfleri su gibi ezbere söyleyince doktor:

— İmkânı yok, sana gözlük veremem, dedi. Nasıl olsa gözlerini kullanmıyorsun!

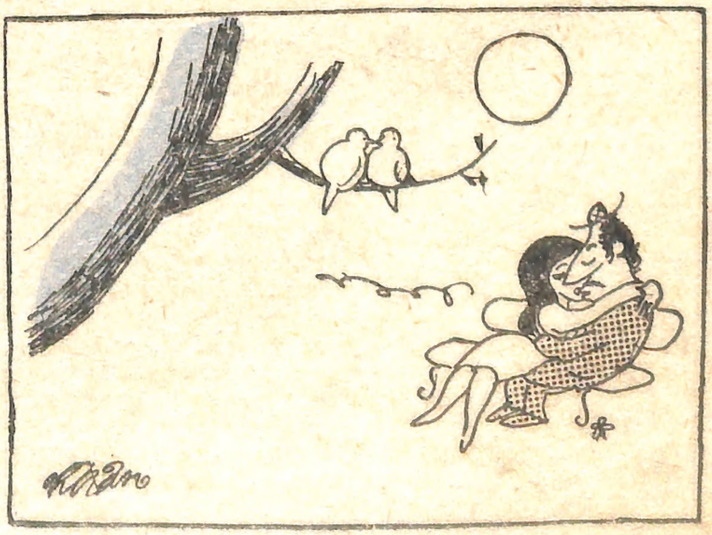

HAYVANLAR VE İNSANLAR!..

EHLİYET

Fethi İnaler'in şoför okuluna müracaat etti. Ehliyet alacaktı. Onu Okmeydanına götürdüler. Oradaki arabalardan birine geçti. Yanına da bir başkası bindi. Ve:

— Gaza basın, dedi. El frenini de açın...

Sonra gösterdi. Adam, el frenini açtı, gaza bastı. Araba, birinci vitesten ok gibi yerinden fırladı. Yanındaki:

— Şimdi bana da gösterin, fren nerde?

Yazan: Koltukçu Aziz

— III —

OTUZ sekiz sene memurluktan sonra, aman emekliye ayrılıp, bahçe ile, tavukla, marangozlukla uğraşayım diye can atan «Beybaba» bunların hiç birini yapamayınca, daha doğrusu yapayım derken yarı sakat hale gelince, eski arkadaşlarını görmek için bir sabah erkenden evinden çıktı. Ama o kadar erken daireye gelmişti ki, uğradığı boz ğunu arkadaşları anlayıp kendisi ile alay edecekler diye, korkusundan bir iki saat sağda, solda dolaştı. Arkadaşların görünmeden dairenin etrafında bir kaç kere döndü dolaştı. Saat on buçuğu zor etti. Sonra mermer merdivenlerden çıktı. Onu ilk gören dairenin kahvecisi Rahim efendi oldu:

— Ooo:... Beybaba, hoş geldin!

— Hoşbulduk Rahim efendi.

Rahim efendi hemen, Beybabanın arkadaşlarının odasına seğirtti:

— Koşun, koşun!.. Beybrba geliyor.

Yerlerinden fırlayan memurlar, onu sevinçle karşıladılar, oda ya aldılar. Daktilo Fahriye «Beybaba» nın yanaklarından öpmüştü. Saim bey ile şık, genç memur elini öptüler. Safa bey ile «Beybaba» nın eski muavini saygı ile elini sıktılar.

Beybaba, eski masanın yanında bir sandalyeye oturdu. Nerede ise ağlıyacaktı. Boğazına bir düğüm gelip oturmuştu. Muavini şimdi onun yerine terfi etmişti. Boşalan yere yeni bir memur gelmişti. «Beybaba» masasına bakıyordu. Bir gün sinirle döktüğü mürekkebin lekesi bile oradaydı. Gözleri doldu. Üzüntüsünü belli etmemen için öksürdü.

— Eeee... Ne var ne yok «Beybaba?»

— İyilik sağlık çocuklar. Siz ne âlemdesiniz bakalım?

— Hamdolsun, hepimiz iyiyiz, duacıyız.

Kahveci Rahim, hemen «Beybaba» ya kahvesini getirdi. Ama, fincan onun mavi zemin üzerine yaldızlı, okkalı kendi fincanı değildi. Emekliye ayrılıp daireden giderken fincanını da beraber götürmüştü.

— Nasıl «Beybaba», emeklilikten memnun musun?

«Beybaba» içini çekti:

— Çok memnunum, dedi, inşallah siz de kurtulursunuz, darısı sizlerin başınıza...

— Tavuk yaptın mı «Beybaba?»

— Yaptım ya... Bir legorn'larım var, görmeyin.

— Haftanın altı günü yumurtlu yor, bir gün tatil yapıyorlar. İki pilemut kuluçkaya yatırdım. Maşallah bir yumurta bile cılk çıkmadı.

«Beybaba» anlatırken kih kih diye gülüyordu.

— Yaaa... İşte böyle. Hindi de yaptım. Yedi tane hindim var. Ha vuz var ya benim. Altı kazla, yedi de ördeğim var. Havuzda yüzüyorlar. «Havuzdaki kırmızı balık..» diyecekti, birden kazların balıkları yutacağını düşünüp vaz geçti.

— Kazlardan biri kuluçka oldu. Şimdi on dokuz palazı var.

çok memnunum, çok...

— Peki «Beybaba» ya bahçe?

— Oooo..' Bahçeyi sorma. Mısırlar nah bu boy. İçine girdin mi kaybolursun. Süt mısırı kopardın mı, doğru ateşe.. Hele o sarı sarı püsküller. Görmeyin vallâhi... Fasulyeler de mısırlara sardı. Ayşe var, çalı var, barbunye var, dermason var, horoz fasulyesi var, Taze taze kopar. Kabaklar çiçekte. Bir sırık domateslerim var, nah her biri kafam kadar.

«Beybaba» coşmuştu. Anlattıkça anlatıyordu:

— Marangozluk da yapıyorum..

Derken, sol elindeki testere yarasının izine, sonra keserden düşen tırnağına baktı. Hâlâ, acısı içindeydi.

— Öyle koltuklar yaptım ki, almağa kalksan, her birini üç yüz liraya alamazsın... Ya bir yemek masası ile bir büfe yaptım, görülecek şey...

«Beybaba» her lâfının sonunda:

— Darısı sizin başınıza, inşallah siz de kurtulursunuz, diyordu.

Bir saat kadar oturdu. Gelen giden iş sahipleri çoğalmıştı.

— Eh, hadi bana müsaade, dedi.

Ayağa kalktı.

— Yine buyur, bekleriz «Beybaba»... Bizi de gönülden çıkarma!

Diye onu kapıya kadar uğurladılar.

Mermer merdivenleri inerken, oradan ayrılmıyor, sanki kopuyordu. Kalbinin yarısı orada kalmıştı. O gün akşama kadar sokaklarda dolaştı, **akşam eve gidin** ce, kendisini her zamankinden rahat buldu. Emekli olduğundanberi hiç saadeti bukadar yakından tatmamıştı.

Ama ertesi gün yine ne yapacaını şaşırdı. Daha ertesi gün, büyük bir huzursuzluk içinde geçti. Üçüncü gün daireye kadar gitti, ama içeri giremedi. Etrafta dolaştı, eve döndü.

Ya tavuğu falan olmadığını, ya bahçesi olmadığını, yalan söylediğini anlarlarsa... Ama onlar «yine buyur «Beybaba» bekleriz» demişlerdi. Beş gün zor dayandı. Beşinci gün yine gitti. Doğrusu, ilk gittiği günkü kadar ağırlamamışlardı ama, yine de saygı göstermişlerdi. İkinci gidişinde yine bahçesinden, tavuklarından anlattı, üstelik:

— İki de koyun aldım! dedi.

Bu sırada bir iş sahibi, elinde evrakla gelmiş, memurlar her tarafı aradıkları halde, bir türlü bu evrakın numarasını, kaydını bula mıyorlardı. «Beybaba» dayanamadı:

— Safa bey oğlum, dedi, o aradığımız evrakın evveliyatı şu dolapta olacak. Bak, üçüncü gözü aç... Solda «C» dosyası vardır. O dosyaya bak, zannederim geçen Haziran ayında olacak.

«Beybaba» nın dediği yerde şıp diye aradıklarını buldular. O gün, ilk ziyaretinden biraz daha fazla kaldı. Bu sefer onu dış kapıya kadar değilse de, oda kapısına kadar uğurladılar.

«Beybaba» sancısı tutmuş gibi artık evde duramıyordu. Kâbeyi tavaf eder gibi, dairenin etrafında dolanıp duruyordu. Üç gün zor dayandı. Üçüncü gün daireye damladı. Bir kenara sandalyeye ilişti. Eskisi kadar değilse de, yine bir kaç cümle ile fasulyelerden, mısırlardan, döğüşçü hint horozundan, yaptığı sandalyeden konuştu.

Saim bey bir dosya karıştırıyordu.

— Yoo, yo.. dedi, senin aradığın evrak orada değil. O dosya mevride... sen zimmet kaydına bakacaksın. Çek bakayım şuradan soldan dördüncü siyah klasurü.... Hah, işte onun içinde.

«Beybaba» nın dediği yerde aranılanı hemen buldular. Halbuki 2 gündür araya araya başları dönmüştü.

Fahriye, daktiloda bir şey yazıyordu. «Beybaba» onun yanına gidip, yazdığına bakınca, kaşları çatıldı:

— Sen ne yapıyorsun kızım? **Yanlış**... Aaa,.. Öyle şey olur mu? Kızım bu ikinci şubenin işi. Adamı boşuna bekleteceksin. Havale et ikinci şubeye bakayım..

Onun dediği gibi yaptılar. «Beybaba» o gün iki saatten fazla oturdu. Üç kahve içti. Ayrılırken arkadaşları sandalyelerinden şöyle bir doğrulup:

— Güle güle Beybaba, arasıra gel, bekleriz, dediler.

«Beybaba» ertesi günü yine geldi. Öğleden dairenin paydos saatine kadar kaldı. Memurlarla beraber paydos saatinde çıktı. Ama memur arkadaşları çok memnun olmuşlardı. Çünkü onların bilmediği bir çok şeyleri halletmişti.

Daha ertesi gün yine öğleden sonra geldi. Bir haftadır aranılan bir evrakın yerini söylemese, onlar dünyada bulamazlardı.

— Yahu.. o aradığınız evrak, mahzeni evraktadır. İnin bodruma... Üç numaralı büyük dolabı açın. En altta üzerinde «1951 C» yazılı bir dosya vardır. orada bulacaksınız.

Gerçekten, «Beybaba» nın dediği yerde bir haftadır aradıkları, umum müdürlüğün acele istediği vesikayı buldular.

«Beybaba» her gün hiç sektirmeden öğleden sonraları geliyor, bir kenara ilişiyor, bazan bir muamelenin nasıl yapılacağını,, bazan bir evrakın yerini söylüyor, bazan da bir yanlışı düzeltiyordu. memurlar ona alışmışlardı. Gelip ona danışıyorlar, akıllarının ermediği şeyi ondan soruyorlardı:

— Beybaba, geçen senenin aynıyat cetveli nerededir?

Yahut:

— Demirbaş listesinin yeiini biliyor musunuz? diye soruyorlardı.

Hani Beybaba olmasa, dairede sanni hiç bir iş görülemiyecekti..

«Beybaba» sabahları da gelmeğe, derken eskisi gibi öğle yemeklerini de evinden getirip dairede yemeğe başladı. Ama yine arasıra tavuklarından, paçalı, hotozlu hacıkadın tavuğundan, pişirdiği

midye dolmalarından, taze salatalıklarından bahsediyordu. Evine götürdüğü mavi zemin üzerine çiçekli, yaldızlı, okkalı fincanını da kahveci Rahim'e getirmişti.. Kahvesini kendi fincanından içiyordu. Hattâ memurlar, kırk yılda bir «Beybaba» beş on dakika geç kalsa:

— Yahu, Beybaba nerede kaldı? diye merak ediyorlardı. Müdür bile bazı onu çağırıp, sanki bu dairenin vazifeli memuru imiş gibi, bir iş veriyor, bir iş soruyordu. «Beyba» nın keyfine diyecek yoktu. Burada kendi evindekinden daha çok borusu ötüyordu.

Bir sabah «Beybaba» daha daireye gelmemişti. Onun yerine geçen eski muavini, odadaki altı memura:

— Arkadaşlar, dedi, tabiî hepiniz «Beybaba» nın durumunu artık öğrendiniz. Söylemeğe lüzum var mı? Safa bey:

— Tabiî biliyoruz, dedi, ne fasulye var, ne de tavuk...

Şık genç memur:

— Atıyor, dedi, hepsi maval..

Şef:

— Evet, dedi, bu Beybaba bizim çok işimize yarıyor. İster misiniz aramızda para toplayıp ona bir hediye alalım.

Hepsi sevinçle razı oldular. Aralarında yirmi sekiz lira topladılar. Şef, Sandalbedestanından. âdeta tahta benzeyen kırmızı kadife kaplı eski bir koltuk aldı. Bu koltuk şefin masasının yanına kondu.

Ertesi gün« Beybaba» odaya gelince, şef:

— Beybaba, dedi, senin yerin işte bu koltuk. Bütün arkadaşlar senden rica ediyoruz, her gün buraya gel, burada otur. kahve iç, çay iç... Hepsi bizden. Sen yalnız bize yardım et.

«Beybaba» koltuğa kuruldu. Başını önüne eğdi. Bir müddet öylece kaldı. Elinde iki kese kâğıdı vardı. Bu kese kâğıdı dolusu taze salatalıklarla, yumurtaları, gelirken satın almıştı.

— Çocuklar, dedi, size bahçemden elimle kopardığım salatalıklarla, tavuklarımın taze yumurtalarından birer tane getirdim. Az veren candan..

Bütün memurlar kahkahalarla güldüler. «Beybaba» onlardan faz la gülüyordu. Gözlerinden süzülen bir kaç damla yaşı, gülmekten zannettiler. «Beybaba»

— Rahiiim!.. diye seslendi, oğlum, arkadaşlara benden birer kahve yap... Bak Fahriye hanıma sor, çay mı içecek, gazoz mu?..

Kahveler geldi. «Beybaba» nın birden kaşları çatıldı.

— Saim bey, yine evrakı yanlış dosyaya koyuyorsun. Kaç defa söyledim sona, «K» dosyasına girecek!..

Saim bey:

— Baş üstüne Beybaba! dedi.

Beybaba cıgarasından bir nefes çekti, kahvesinden bir yudum aldı...

Yazan: ALİ KÂHYA

BİLMEM NE ADASI

Çizen: NEHAR TÜBLEK

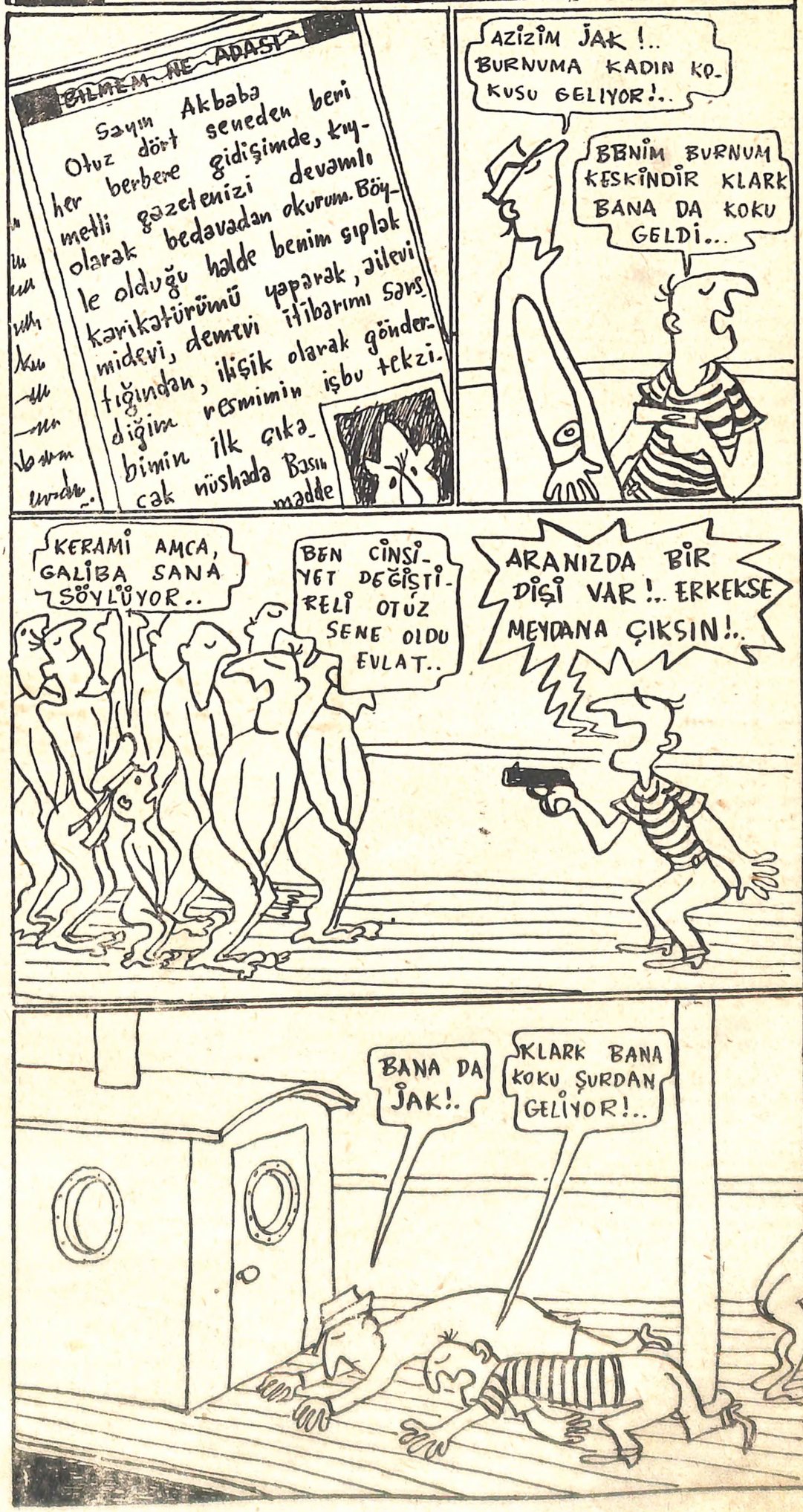

(Devamı var)

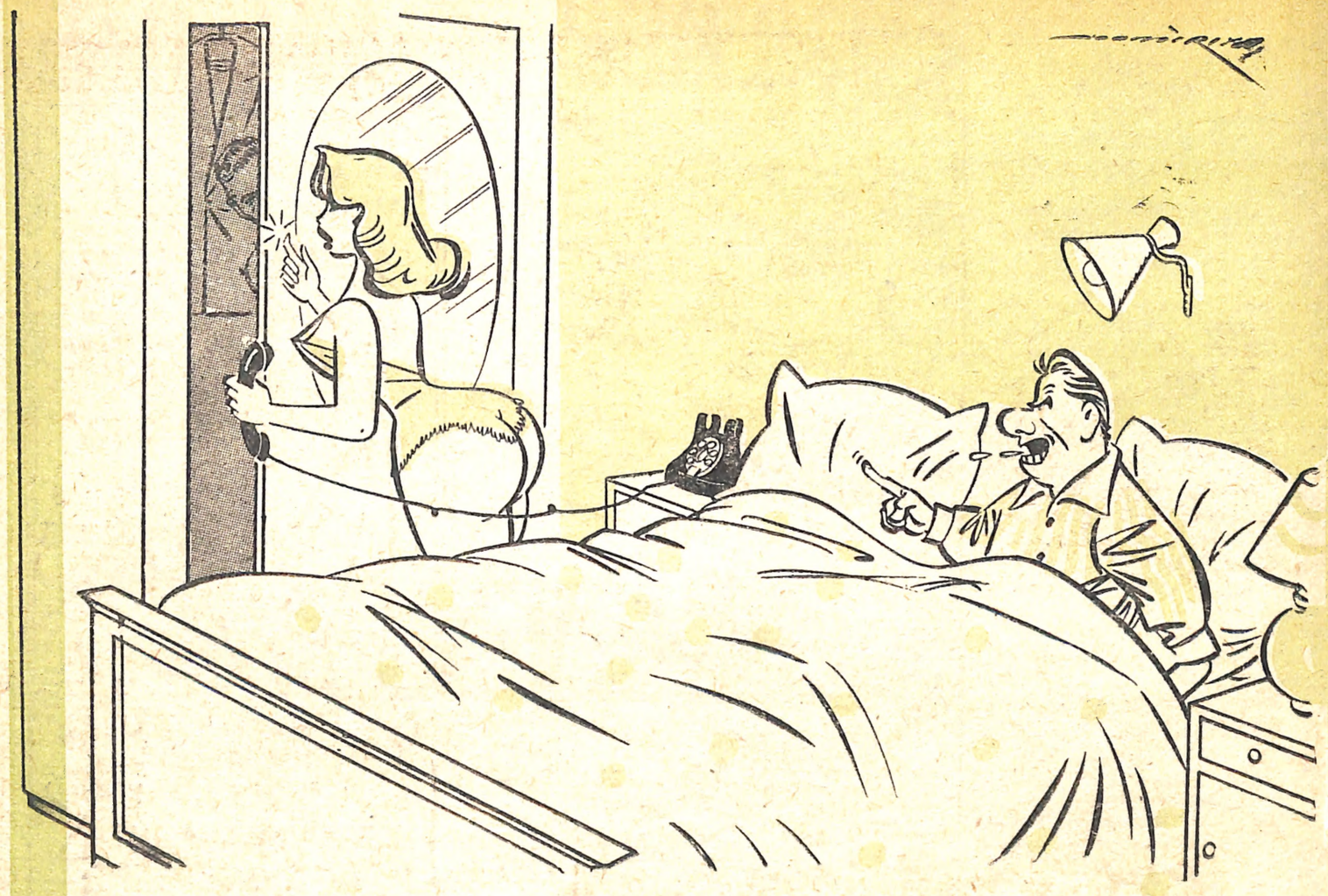

Kadın — Oğuz... Bak telefondan seni istiyorlar!..

MİNİK HİKÂYE :

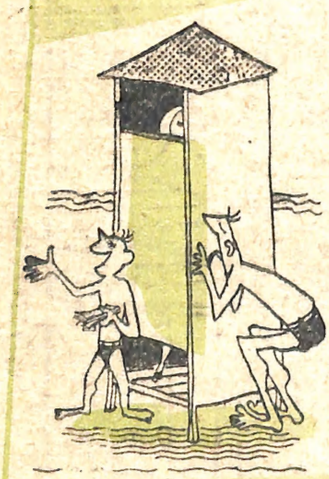

Plâjlarda Dalga

— Haydi yavrum, al çukulatanı da git kumlarda oyna... Dur, kovanı da vereyim...

Yavru, annesinin uzattığı çukulatayla kovayı, küreği aldı. Koşa koşa, çığlıklar atarak plâjın kumlarına atıldı. Genç anne de, bu plâjın hususiyeti olan ve günlüğüne, haftalığına, aylığına veya mevsimliğine kiralanan «Aile kabineleri» nden birine girdi.

İçeride kendisini yakışıklı ve zengin bir delikanlı bekliyordu. Kocası değildi tabii, söylemeğe hacet yok... Delikanlı:

— Bugün plâj dalgalı, dedi. İstersen hiç denize girmiyelim... Zaten akşama kadar sana ancak doyarım...

— Olur hayatım, girmiyelim...

— Veledi savdın mı?

— Evet... Çukulatayla kovasını tutuşturdum eline...

— Münasebetsiz bir zamanda kapıya dayanırsa karışmam ha...

— Yok canım, yapmaz. O şimdi kendine arkadaşlar da bulur, mükemmel unutur bizi...

Genç kadın lâkırdısını tamamlıyamadı. İri kıyım delikanlı birden kollarını onun incecik, sanki hiç çocuk doğurmamış kadar ince beline doladı. Kendine çekti. Eski hovardalar gibi parmaklarının ucunu öpmekle, saçlarını okşamakla vakit kaybedecek kadar enayi değildi ya... Karıyı tuttuğu gibi yatağa attı...

Küçük masanın üzerindeki şarap şişesi sallandı, kadehlerden biri devrildi. Meyvalar etrafa saçıldı. Bir müddet sonra delikanlı:

— Haydi gel, kahvaltı edelim de tansiyonumuz yükselsin.. dedi.

Oturdular, yiyip içmeğe başladılar. Fakat genç adam rahat değildi. Yemeği bir yana bırakıp genç kadının belinden yakaladığı gibi...

Birdenbire delikanlının kulakları dikildi. «Aile kabinesi» nin kapısında hafif bir çıtırdı duyar gibi olmuştu. Dikkat edince, tahta kabinede birkaç delik farketti. Hiç o tarafa bakmıyormuş gibi kalktı. Kadını bir daha uzun uzun öptü. Sonra panter gibi atılarak kapıyı açıverdi:

Orada, iki herif, doğrulmağa bile vakit bulamadan kalakalmışlardı. Delikanlının heybetli gövdesini görünce, tüyleri diken diken olan sıskacası:

— Kızma ağabey, dedi, senin velede her birimiz iki buçuk kâğıt toka ettik!

Sahiden de küçük, elinde ikişer buçukları destelemekle meşguldü...

— Röntgenci —

DOĞRU SÖZ

Karısı oldukça çirkindi. O yaz, İstanbuldan uzak bir yere gitmişlerdi. Bir gün, birlikte balığa çıktılar. Lâkin adamın oltasına bir türlü hiç bir balık gelmiyordu. Sular çok durgundu. Âdeta dibi görünüyordu. Birdenbire adam:

— Çabuk saklan, dedi karısına... Bir balık sürüsü geliyor, seni görünce vazgeçip geri dönerler belki...

KÂRLI İŞ

Dilenciler, onun, külüstür kemaniyle nasıl olup da bir günde hepsinden on kere fazla kazandığına şaşıyorlardı. Biri:

— Var bu işde bir dalga.. dedi.

— Var tabii, diye izah etti dilenci... Gidiyorum, Gülhane parkında Şehir bandosu çalarken gizlice plâtformun altında duruyorum, şapkamı da açtım mı, tamam...

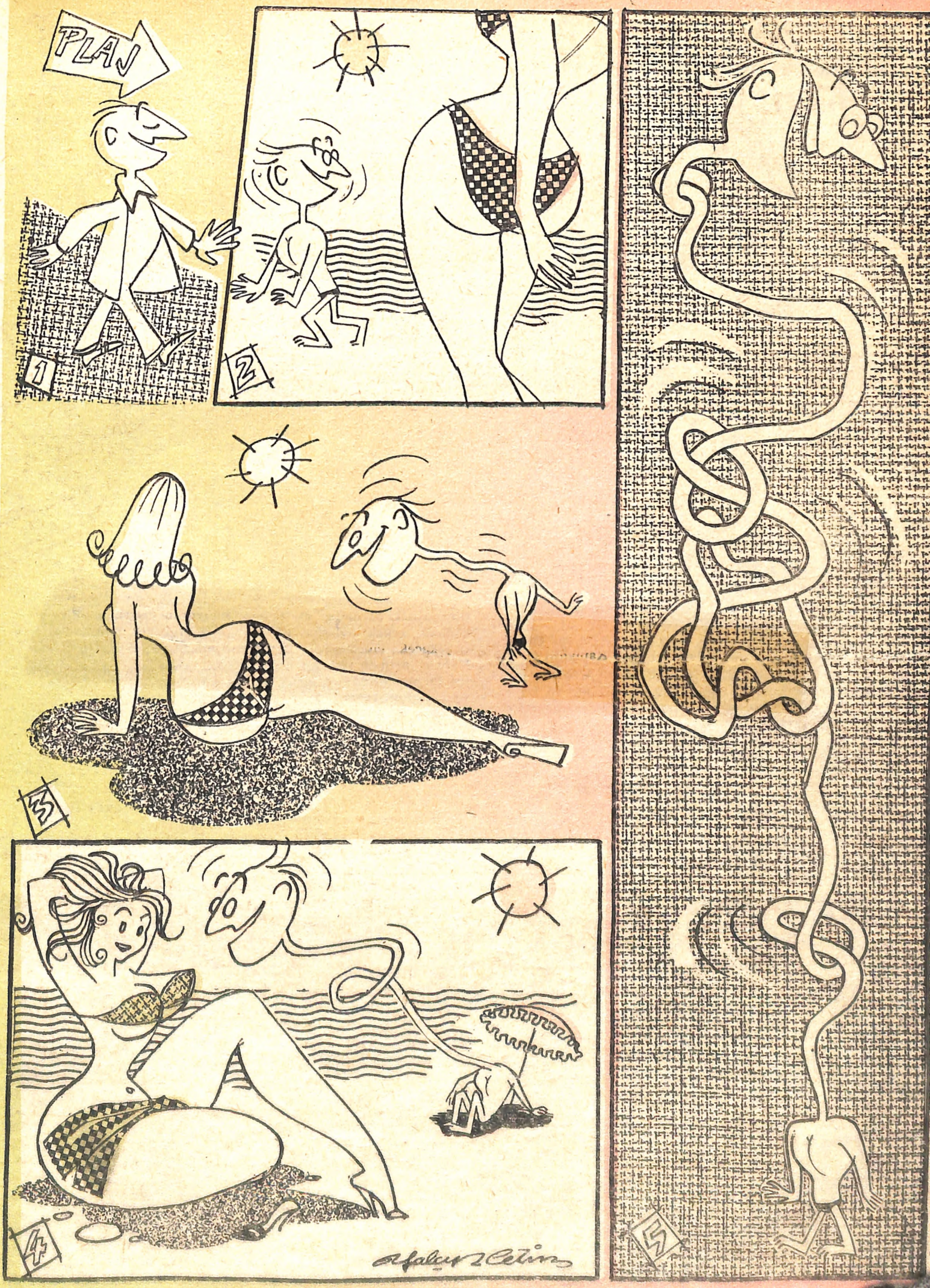

ŞEVKET AVARAR PLÂJDA

YATAKLI VAGON Kontrolü

★ HİKÂYE ★

HİÇ trenle uzak bir yolculuk yaptınız mı? Hele yataklı vagonlarda... O dar tuvalet kapıları, aynalar, pırıl pırıl yanan kamara, yalnız seyahat edenlere âdeta hüzün verir.. Bazı insanlar da, İffet Kaplan gibi, başkalarının bulunduğu kompartimanda uyuyamaz... Huy bu ya, can çıkmadıkça o da çıkmaz. Bayan Kaplan'ın canının çıkmasını ise hiç bir insaf ve zevk sahibi, temenni edemez. Çünkü bayan Kaplan...

Çünkü bayan Kaplan gayet hoş, zarif ve Gina-vâri bir kadındır. Yalnız sarışındır o. Uzun boylu, kalçaları omuzlarından geniş, göğsü dimdik ve daima hafifçe sivri, bir bakışta her erkeğin yüreğini titreten incecik beliyle giydiği dar esvapları kendine dehşetli yakıştıran, sveter kraliçesi olmağa lâyık bir genç kadın... Gözleri daima baygın bakar, dudakları daima nemli ve aralık durur; kısacası bir dişilik şaheseri... E, böyle bir kadının yolculukta kendi cinsinden bir diğer kimseye tahammül etmesi kaabil midir?

Bayan Kaplan, İstanbul'dan, yani Haydarpaşa'dan Adana'ya gidiyordu. İki kişilik bir kompartimanın iki biletini de satın aldı. İçi rahattı. Hiç tanımadığı insanlarla yollarda yol arkadaşlığı yapmağa mecbur olmadan, birkaç gece rahat rahat uyuyacaktı.

Trene biner binmez, yolculuğun «mânasız» geçeceğini anladı. Böyle şeylerde gayet ihtisas sahibiydi. Çünkü, memleketin her tarafında akrabaları olduğundan, sık sık seyahat ederdi. İstasyonu dolduran kalabalıktan kimler yolcudur, kimler geçirmeğe gelmiştir, bir bakışta ayırd etmek, artık onun için çocuk oyuncağı kabilindendi.

Binmişken trenden indi. Kalçalarını kıvırarak büfeye doğru yürüdü. Bütün başlar da treni bir yana bırakıp onun ardından döndüler. İffet, içinden kıskıs gülüyordu. Kimbilir şu anda kaç çift, onun yüzünden kıskançlık münakaşasına başlamıştı. Ama ona neydi?

Bir kahve içerken, içeri birdenbire gayet yakışıklı bir tren memuru girdi. Ama, sırtında üniforması olmasa, mutlaka bir film artisti derdiniz. Öylesine endamlı, erkek, öylesine dikkati çeken bir cinstendi... Bayan Kaplan, sırtında tatlı bir ürperme duydu. Elinde olmadan hafifçe gerildi. Duvardaki tarifeyi tetkik eder göründü ama, memur, büyülenmişi gibi gözlerini kendisine dikmiş, üzerine geliyordu. Geldi, geldi, masasının başında durdu:

— Hamfendi, dedi, affedersiniz. Beş dakika sonra tren kalkıyor. Sonra kalacaksınız...

İffet, kaşlarını hayret etmiş gibi mânalı bir bükülüşle kaldırdı. Nefis dudakları aralandı. İnci gibi dişleri pırıldadı. Sonra boğuk, iç gıcıklayan sesiyle sordu:

— Benim yolcu olduğumu nereden biliyorsunuz?

— Efendim, dedi gülerek delikanlı, bendeniz yataklı vagon kontrolüyüm. Siz de benim vagonlarımdan birinde seyahat ediyorsunuz...

Doğrusu meslek bilgisi bu kadar olurdu yani. İffet hemen kalktı. Hiç bir şey söylemeden trene bindi, kompartimanına girdi.

O, istasyonların hareket ânındaki kargaşalığından hoşlanmazdı. Kalanların yüreğini ağzına getirmek, «Ah, ne olurdu ben de şu güzel kadınla ayni trende seyahat etseydim» diye buruk bir tesir bırakmak gibi fanteziler onun mizacına yabancıydı. Ancak, epey yol geçtikten sonra, artık Pendik'e doğru gelirlerken kompartimanın kapısını açtı. Hava da öyle sıcaktı ki...

Yemek saati geçti. Gece oldu. El ayak çekildi. Güzel kadın da kompartimanının kapısını içeriden kilitledi. Soyundu. Lâf aramızda, tuhaf bir âdeti vardı: çırıl çıplak yatardı yaz gecelerinde...

Lâkin bir şey oldu. Kapı vuruluyordu dışarıdan. Bir ses:

— Bilet kontrolü... diye seslendi. Çare yoktu. İffet:

— Amma da saat seçmişsiniz kontrol için canım. Bâri sabaha karşı gelseydiniz...

Diye söylenerek zinciri çekti, kilidi açtı. Örtüyü gırtlağına kadar kapadı. Kapı açılınca, içeri, büfede gördüğü, kendisini trene davet eden kontrol memuru içeri girdi:

— Affedersiniz, diyordu, çok

PEK YAKINDA AKBABA'DA

— Migrosu bekliyoruz kardeş, bugün kahve dağıtacakmış da!..

NÜFUS KÜTÜĞÜ!..

ERKEK SABAHAT

Aliye baktım, onda metelik verecek göz yoktu. Bu sırada İsmail efendiye iki hademe geldi. O iki hademenin elinde de saş, traş makineleri vardı. İsmailefendi:

— Sıraya girin ulan piçler! diye bağırdı. girin sıraya çabuk, şimdi bacağınızı kırmıyayım.

Elinde traş makineleri olan iki hademe yahut berber olan adam iki baştan çocukların saçlarını kesmeğe başladı.

Hâtıralarım bu noktasına gelince ben de sizi biraz tıraşlasam, bilmem canınız sıkılır mı? Bizde nedense bir saç mücadelesidir gider. Saç savaşı, bitip tükenmek bilmeyen, savaşlarımızın en korkuncudur. Sivrisinek savaşı, veremle savaş, gürültüyle mücadele, karaborsacılarla mücadele, bütün bunlar o müthiş saç savaşının yanında hiç kalır. Kendi saçımın macerasını anlatırsam, saç düşmanlığımızı belki biraz öğrenirsiniz. Saçlarımın ilk düşmanı babamdı. Kız olduğum halde, üç santim uzasa hemen berbere götürür, sıfır numara makineyle kırpıtırdı. Saçları uzun, taranmış, temiz çocuklara bakar, imrenirdim. Nedense bir türlü saçlarımı biraz taranacak kadar uzatmama bırakmazlardı. Babam beni Mümtaz beyin evine evlâtlık verince, orada da ilk işleri saçlarımı kökünden kesmek oldu. Temizlik memizlik dedikleri hepsi lâftır. Bizim insanlarımız, birbirlerinin saçlarına delicesine düşmandırlar. Ellerinden gelse herkes birbirinin saçını dibinden kazır. Tramvayda, vapurda, otobüste

daha iyi anladım. İleride anlatacağım gibi, bir futbol kulübüne girdiğim zaman da antrenörün ilk işi saçlarımı kesmek olmuştu. Cezaevine girdim, orada da daha kapıdan adımımı atar atmaz saçlarımı kestiler. Sonra beni yanlışlıkla erkek zan nedip askere aldıkları zaman da saçlarımı kestiler.

Erkekler tam başlarına buyruk olup saç bırakacakları zaman da zaten başlarında saç kalmaz, cascavlak kafayla ortada kalırlar.

Şimdi burada ellerinde tıraş makinesiyle çocukların saçlarını kesen iki hademenin yüzlerine baktım, saçları keserken, intikam alır gibi sevinçliydiler.

Hemen orada bir grup olduğumuz bizim çocuklar arasında bir kaynaşma oldu. Oradan kaçabilmemiz için çocuklar aralarında para topluyorlardı. Ali, parasız kurtulmak ümidi kalmayınca, ikimiz için bir buçuk lira vermişti. Beş lirayı tamam layan küçük çocuk, İsmail efendinin yanına gitti. Kulağına bir şeyler fısıldadı. İsmail Efendi, küçük çocuğu alıp içeri götürdü. Biraz sonra küçük çocuk geldi. Merakla yanına sokulduk. Başkalarına duyurmamağa çalışarak:

— Çocuklar, parayı İsmail efendiye verdim, bizi bırakacak, dedi. Yalnız dikkat edin, bu herife hiç güven olmaz. Önce bırakır, sonra başka hademeye yakalatır, tekrar içeri alırlar.

— Neden öyle yapıyor? diye sordum.

Küçük çocuk:

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

GELECEK NAMAZLARIMIN YERİNE

Bektaşinin biri, bir ulu ağacın gölgesinde içiyormuş. O sırada bir adam abdesi alıp namaza durur. Öğleye kadar kılıp, öğleyin bırakır. Bunu gören bektaşi adama yaklaşarak:

— Hiç bu kadar uzun namaz olur mu? diye sorunca, adam:

— Geçmiş namazlarımın yerine de kıldım, der.

Bu sözü işiten bektaşi hemen çeketi çıkarıp kolları sıvar. Abdest alıp namaza durur.

Öğle başlayıp akşam bitirince bu defa da adam ona sorar:

— Ey erenler, ya senin namaz niçin bukadar uzun sürdü?

Bektaşi o zaman:

— Gelecek namazlarımın da yerine kıldım. Cevabını verir.

ETHEM ÇIĞŞAR
Ziraatçı — PAZARCIK

○

KAYIRDIĞIN ALLAHA BAK

Bektaşiler malûm; arzularına uymayan halleri tenkitten çekinmez, gönüllerini tırmalıyan dertlerini açığa vururlar.

Parasız, şarapsız yaşadığı uzun ve üzücü günlerinden birinde bir Bektişi bu perişanlığının mesulü saydığı yaradanına - etrafını düşünmeden - kendi kendine söylenerek dolaşırken; sarfettiği serzenişli sözleri işiten bir ham ervah, bektaşiye:

— Koskoca adamsın, Allaha karşı böyle dil kullanmağa utanmıyor musun?

Diye çıkınca, içinde bulunduğu halde kurtulan Bektaşi, bir de ne görsün, kendisine ihtar ve ikaz da bulunan karşısındaki adam, çil yüzlü, sedefi dökülmüş çekmece suratlı bir herif değil mi? Biraz daha celâllanan Bektaşi:

— Ulan demiş, kayırdığın Allaha bak, suratını ne hale sokmuş...

MEHMET AKYÜREK
T. C. Ticaret Bankası
RİZE

○

EN AĞIRYÜK

Pek fırtınalı bir havada eski bir yelkenli ile seyahat edilmekte, gemi ha battı ha batacak, Kaptan, kurtuluşu sağlıyabilmek üzere tek çare olarak geminin yükünün hafifletilmesi lâzım geldiğini düşünerek zaten bir kattan ibaret olan ve bütün yolcuları güvertede bulunan yolculara yüksek sesle şu emri verir:

— Herkes en ağır yüklerini denize atsın, başka kurtuluş çaresi yoktur.

Bunu duyan Bektaşi, yanında bulunan karısını apar topar kucaklayıp denize fırlatmak üzere iken kaptan:

— Ne yapıyorsun baba, ben size birbirinizi denize atın demedim, en ağır yüklerinizi atın dedim.

Bektaşi:

— İşte ben de emrinizi yerine getiriyorum. Benim hayatta en ağır yüküm, karımdır, demiş.

MEHMET AKYÜREK
T. C. Ziraat Bankası
RİZE

AMERİKAN

KISKANÇLIK

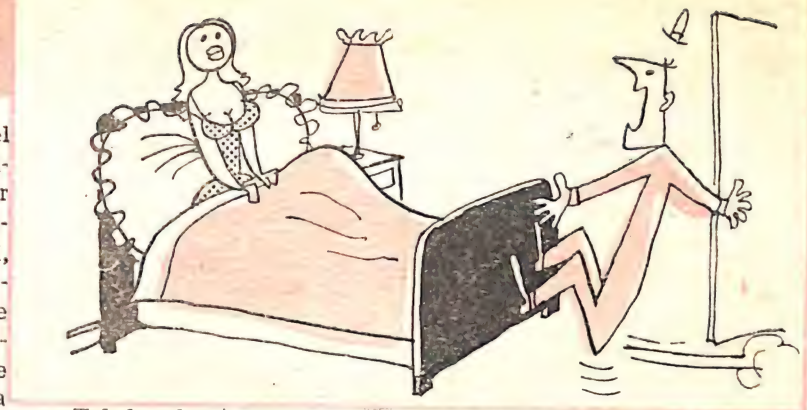

HARRY Hardwell, güzel Evelyn'i çılgıncasına seviyordu. Evelyn onun her bakımdan tipiydi. Hoşuna gidiyordu plâtin rengi saçları; etli, şehvetle nemli dudakları... Evelyn'i bürosuna memur diye alacak olmuştu ama, karısı bırakmamıştı. Bunun üzerine Larry, kızı ayrı bir apartımana yerleştirdi. Metres edindi.

Evelyn, Larry'nin kucağından yere atladı. Alçacık masa üzerindeki içki tepsisine uzandı. Bir kadeh kokteyl daha aldı. Âşıkının dudaklarına dayadı:

— Gel, bu geceyi şahane bir şekilde benimle geçir...

— Seninle geçirdiğim gecelerin şahane olacağında şüphe yok Evelyn'ciğim. Ama bunu, dürüst bir koca sıfatiyle evvelâ karıma haber vermeliyim...

— Ne diyeceksin?

— Her kocanın yaptığını yapacağım: Yalan söyliyeceğim. Yalnız, bu saat için en uygun yalan tabii Kid Larsen'e rastlamış olmamdır. Kid, beş senedir görüşmediğim ve en aşağı beş sene daha görüşmeme imkân olmayan bir çocukluk arkadaşı: On seneye mahkûm olduğu için hapiste... Tabii karım bunu bilmiyor. Kid, seyahatten dönüyor, yahut gerçekten şehre uğruyor da, bir gece yârenlik ediyoruz... Nasıl?

— Fevkalâde... Karın olsam ben bile inanırdım...

Larry, Evelyn'in dolgun dudaklarını öptü ve sonra telefona uzandı:

— Demek beğendin ha?

Numarayı çeviriyordu:

— Beğendim elbet, dedi Evelyn. Ama yalanından çok öpüşmeni. Çünkü sahici...

Larry bir kahkaha attı. Sonra elini sevgilisinin ağzına kapadı:

— Sus bakalım. Açıyorlar. Helo?

Uzak bir kadın sesi cevap verdi: — Helo?

— Ben Larry... tim, mühim bi...

— Öyle... sey?

Telefon kapandı. Larry bir müddet öyle durdu. Sonra:

— Lisabeth'in sesi adamakıllı boğuktu. Nezlesi artmış olacak. Hem de esaslı bir değişikliğe uğramış...

— Ya, dedi Evelyn.

— Evet. İtiraz bile etmedi, değil kavga. Kuzu gibi razı oldu. Bana ne? istediğiniz kadar eğlenin, dedi...

Ondan sonra yeniden içip eğlenmeğe koyuldular. Fakat Larry'nin içi bir türlü rahat etmiyordu. Karısındaki bu değişikliğe mâna veremiyordu. Onun bildiği Lisabeth nasıl olurdu da bütün gece, şikâyet etmeden kocasını dışarıda bırakırdı? Sakın... Ama olamazdı. Lisabeth namuslu ve gururlu kadındı. Hayır... Ama ya öyleyse? Ya o da Larry'yi şu anda bir başkasiyle aldattığı için herşeyi kabul etmişse?

Bu fikir Larry'yi deliye döndürdü. Evelyn'e acele bir öpücükle veda etti:

— Dur, dedi, benim muhakkak eve gitmem lâzım. Çünkü bu gece hazırlanacak bir dosya var elimde...

Ve, top ağzından fırlamış güle gibi, bir taksiye atlayınca doğru 87. Caddeye geldi. Apartımana rüzgâr gibi daldı. Lisabeth, onun bu telâşına şaşmıştı:

— Ne oluyorsun?

— Hiç... Sen yalnız mıydın?

— Bu saatte kiminle olacaktım ki...

— Neye döndüğüme şaşmıyor musun?

— Neden şaşayım? Eve gelmenden tabii ne var ki?

— Ama telefonda, arkadaşınla dilediğin gibi eğlen, diyordun...

— Ben mi? ne zaman?

İşte o zaman, Larry, karısının hiç de nezle olmadığını fark etti: Yanlış bir numara çıkmış, gecesini yok yere mahvetmişti!

— *J. James Callor* —

MİZAHINDAN

BUHRANI

TARAFSIZLAR :

ALİ HAN'A Mektup...

Azizim Ali Han,

Gazetelerde hakkınızda çıkan haberi okuyunca ne kadar üzüldüğümü size anlatamam. Vah vah! Ne kadar yazık! Bu acı haberi bir ajans verdiğine göre, bütün dünya gazetelerinde çıkmıştır. Kim bilir benim gibi daha kaç kişi, kaç yüz, kaç bin, kaç yüz bin kişi üzüldü, acıdı size. Ne yapsak, bilmem ki? İnsanın elinden yapacak bir şey gelmeyince daha da çok üzülüyor. Gazetelerde çıkan acı haber şöyle başlıyordu: «Monte Karlo'da bulunan Ali Han'ın son haftalar içinde fazlasıyla kederli göründüğü dikkati çekmektedir.»

Gel de dayan... Vallahi taş olsa, insanın yüreği sızlar. Sana ne oldu Ali Han? Kim üzdü seni, hangi kalpsiz karı?

Sonra ne haddine? Seni nasıl üzerler, üzebilirlermiş... Sen ki Ağa Han'ın biricik oğlusun. O Ağa Han ki, otuz yıldır suratlarını bile görmediği, ırgatlıktan,

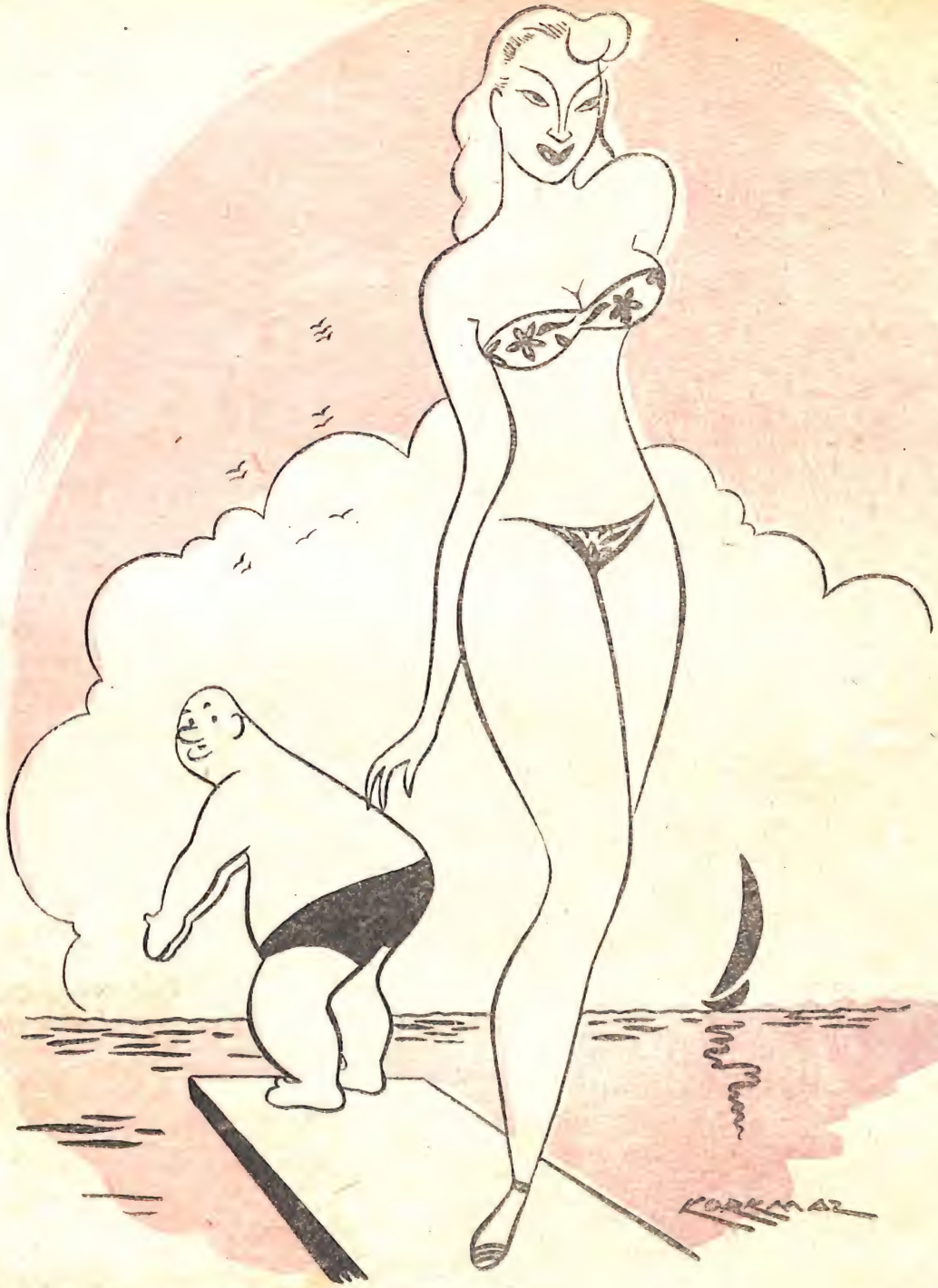

— Atlıyorum sevgilim....
— Daha yeni mi farkına vardın?!..

bu dünyada. Ajans onları da söy

Söyle Ali Han, bizi üzme! Altınlar, milyonlar, yarış atları, uşaklar, hizmetçiler, şatolar, ... kışlığı, ... plajı, da... dünya, sarısı... kör-

— A zibidi ... benim derdimden sana ... ne! Sen kendi derdine baksana! deme.

Nasıl olsa benim ve benim gibilerin derdi bini aşmış. Bizdeki dertleri dağlara yüklesen, ya yılır da ova olur. Sen bizleri bir ... koy hele. Bizim derdimiz ... ki, ha bir eksilmiş ... şey değişmez. ... tsiz ola-

Amalyadiz

Bir yolcu — Biri kalkar da yerine otururum diye ayakta beklemekten dizlerime kara su indi birader!..

Bir mebus namzedi — O da bir şey mi yahu, ben onu tam dört yıldır bekliyorum!..

BİR AHLÂK DERSİ!..

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMESİ BİZDEN...

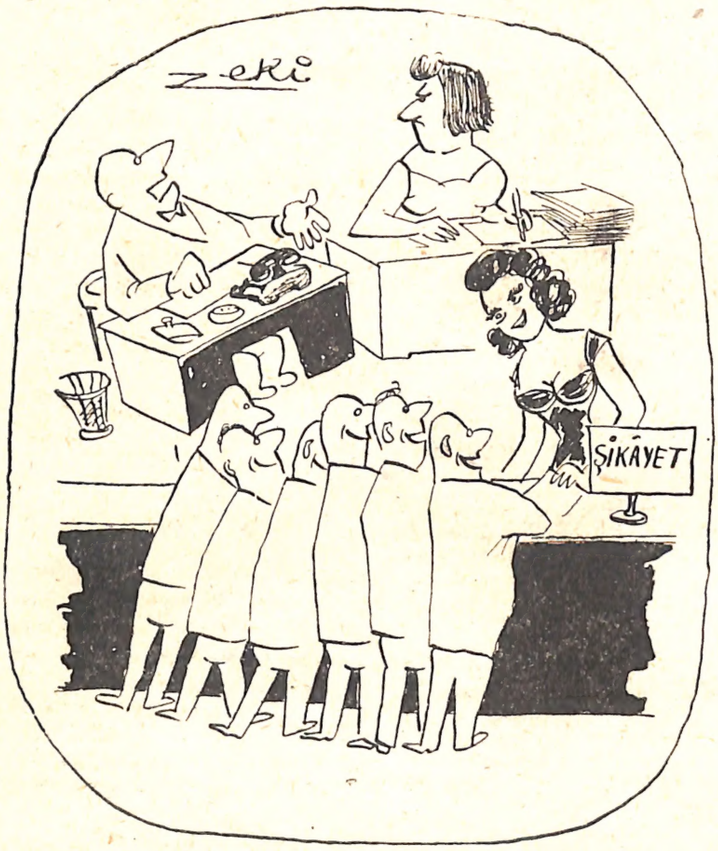

— Sekreter bayanın yerine siz geçiverin biraz... Şikâyetçiler çoğalmaya başladı!.

Yazan : Melek Turanlı - Beyazıt. Soğanağa — İSTANBUL
Çizen : Zeki.

FIRSATTAN BİLİİSTİFADE

Bir Ramazan vakti Bektaşi dedesi ile mevlevi dedesi ve bir hoca seyahate çıkıyorlar. Akşama bir köyün odasına misafir olmuşlar. Köylüler onlara çokça yemek getirmişler, bir sini de baklava varmış. Sıra baklavaya gelince hoca:

— Dedeler eğer uygun görürsenin bu baklavayı hiç bozmadan sahura saklıyalım. Bizler de rüyaya yatalım, hangimiz daha güzel görürse baklavayı o yesin. Bari hepimiz yarım doyacağına, birimiz adamakıllı doysun.

Baklava tepsisini dolabın üzerine sürmüşler ve yatmışlar. Hoca ile mevlevi dedeleri hemen uyumuşlar. Bektaşi dedesi de bunu fırsat bilip hemen kalkmış baklavayı silip süpürmüş. Rahatça uykuya dalmış. Sabahleyin ilk önce hoca uyanmış, mevlevi dedesini uyandırmış.

— Hey erenler, öyle güzel rüya gördüm ki.

— Hayrola?

— Rüyamda ölmüşüm. Beni yedi kat yerin dibine götürdüler. Güllük gülistanlık bir yer. Benim için bir köşk yapmışlar orada safa ederken uyandım.

Mevlevi dedesi:

— Erenler, ben de güzel bir rüya gördüm.

— Ben de rüyamda ölmüşüm. Beni de aldılar yedi kat göğe götürdüler. Her taraf nur içinde. Neyler çalındı döndük de döndük. Tam bu sırada uyandım.

Bu sözleri Bektaşi dedesi yorganın altından dinliyormuş. Kafasını çıkarmış:

— Erenler baktım ki siz ikiniz de öldünüz. Biriniz yedi kat yerin dibine, biriniz göğe gittiniz artık gelmezsiniz diye baklavayı yiyiverdim, demiş.

TUNCER BURUCU
Şeteri nahiyesi
PALÜMÜR

●

UNUTMUŞ!..

Baba erenler dalmış, sigarasını tüttüre tüttüre gidiyormuş. Karşısına Yeniçeri ağası çıkmış, hiddetle sormuş:

— Bu ne hal?! Mübarek günde oruç tutmuyor, sigara mı içiyorsun?

Hazret şaşkın şaşkın cevap vermiş:

— Unuttum..

— Neyi unuttun?

— Sokakta olduğumu.

MAHALLENİN KISMETİ

★ **AKBANIN MİZAHİ ROMANI — 8** ★

Nuran, hem kıskıs gülüyor, hem de parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yaparak, çenesi ile gözleri ile Hacı Mesudun kapısını gösteriyordu.

— Atiye teyze, bak!..

Atiye teyze:

— Aaaa... diye bir kere boğırdı, komşular gördünüz mü şu başımıza gelen işleri?.. Gördünüz mü bir kere... Bu Atiye kadının dedikleri bir bir çıkar. Vay koca boynuzlu herif vay!.. Ayol, daha ne duruyorsunuz, mahallemizin namusu iki paralık oldu..

Şoför Recep çok daha erkenden işe gittiği için, tek başına sabah uykusu kestiren karısı Ayten, Atiye teyzenin haykırması ile ilk uyanan oldu. İkisi bir evde, alt katta Atiye, üstünde şoför Receple karısı otururdu.

Ayten kombinezonla yataktan fırladı. Ayaklarına topuklu terliklerini geçirmeden yalınayak koştu, merdiven başından:

— Ne o Atiye teyze? diye bağırdı.

— Daha ne olacak dostlar, daha ne olacak? Herifin kapısında bir kırmızı fener eksik. Bukadar kepazelik, alenen de olur muymuş?

Orada işini gören Nuran, kovalarını kaptığı gibi, kuş gibi bakırcı Yunusun karısına, oradan kahveci Bilâlin karısı Ferdaneye koştu. Evine gelene kadar altı ev dolaştı, hepsine de Hacı Mesudun kapısındaki alâmeti haber verdi. Evine geldiği zaman, çalkalana çalkalana dökülmekten kovadaki sular yarıya inmişti. Ama o da bütün mahalleliyi ayaklandırmıştı. Yine de hızını alamadı. Bir koşu, Muhtar Sezai beyin evine gitti. Karısı Pakize, uyku sersemi onun ne dediğini anlıyamıyordu.

— Ne dedin, ne dedin?.. Boynuz mu?

— Boynuz ya... Hem de yaldızlamışlar. Koskocaman bir boynuz. Böyle kıvrım kıvrım kıvrılmış, kurbanlık koç boynuzu mu, öküz boynuzu mu, yoksa geyik boynuzu mu bilmem... Bir dalları budakları var, nah böyle kollarım gibi... Aman pakize abla görülecek şey...

Biraz sonra bütün mahalleli Hacı Mesudun kapısına toplanmıştı. Mahallenin en büyük evi Hacı Mesudun evinin koskocaman iki kanatlı kapısının tam üstüne yaldızlı bir boynuz asmışlardı. Atiye teyze elifi elifine her birşeyi söylüyor, onun haykırmasına, daha uyanmıyanlar da uyanıyordu:

— A dostlar böyle şey görülmüş duyulmuşmu?.. Koca papas hepimizi, cümle âlemi pezevenk yaptı çıktı. Biz mahallemizde kârhane istemiyoruz. A müslümanlar, daha ne durursunuz, koşup hükûmete haber verelim.

Gürültüye kalkan Hacı Mesut pencerenin kafesini sürüp başını dışarı uzattı. Önce olanları pek anlayamadı. Kalabalığa:

— Ne var? diye sordu.

Hacı Mesudun, tahta sakal, pırasa bıyık o kıl torbası gibi, suratını görünce kalabalıkta homurtu kesildi. İhtiyarın iki gözü, iki projektör gibi onların üzerine çevrilince homurdanma fısıltıya döndü, sonra o da durdu. Nedense bu koca ihtiyarın bakışlarında, o heybetli suratın da, karşısındakini korkutan bir acaiplik vardı.

Hacı Mesut sokak kapısının üstündeki yaldızlı boynuzu gördü. Sanki bundan sevinmiş gibi bir de gülümsemez mi? Sonra da kafasını içeri sokup, kafesi sürdü, perdeyi indirdi.

— A kardeş, herifte utanma arlanma yok ki... Utanma pazar, mideyi bozar. Bir de üstelik gülüyor.

— Suratına tükürsen, yarabbi şükür diyecek.

— Besbelli o boynuzu kendisi asmış olacak. Saklanacak yeri kalmadı, işi aleniyete vurdu herif...

Hacı Mesut efendinin kapısındaki sarı yaldızı boynuz, iki gün iki gece orada kaldı. Hattâ mahallede şöyle konuşuluyordu: Bekçi kaldırmak istemiş de, Hacı Mesut bırakmamış.

— Evin kapısına boynuz asılırsa uğurdur, demiş.

Yedi mahalleden yediden yetmişe kadar kadın erkek gelip bu sarı yaldızlı boynuzu gördüler. Sonra üçüncü günün sabahı birden boynuz kayboldu... Kimin aldığı da bilinmedi.

KEDİ CİĞERE ERİŞEMEYİNCE

Bu olayın ertesi gecesi, Bilâl Efendinin kahvesinde Kırkmerdiven mahallesinin erkekleri hep bu işten konuşuyorlardı. Hacı Mesut efendinin evinin kapısına sarı yaldızlı koca bir öküz boynuzunun konulduğunu, duymayan kalmamıştı. Hacı Mesut efendi ilkin buna aldırış bile etmemişti.

(Devamı var)

Dünya Karikatürleri

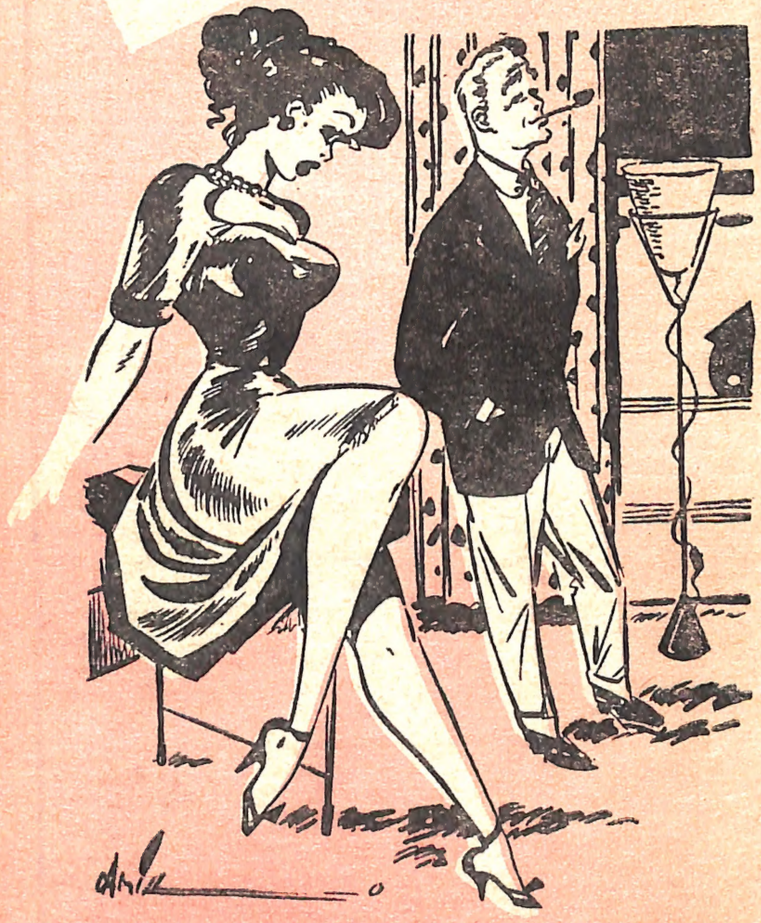

— Doğru söyleyiniz, hiç evlenmeyi düşünmediniz mi?
— Tabii... Onun için bekâr kalmak istiyorum!..
— Avusturya —

— Evet karıcığım, bu akşam eve erken geleceğim, yazıhanede yapılacak işim kalmadı!..
— Arjantin —

— Bir arkadaşın seni soruyor.... Yarım saattir, kim olduğumu anlatmama fırsat vermedi!..
— İtalyan —

— Kont cenaplarının banyoları hazırdır!..
— Fransız —

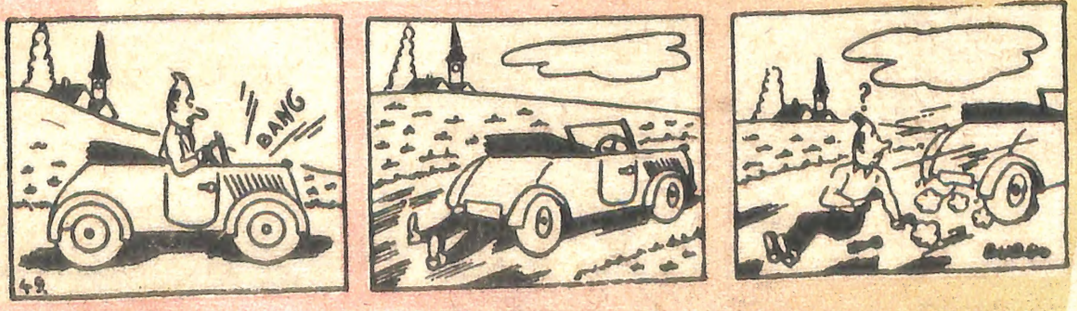

YAZISIZ!..
— Belçika —

— Bana, hırsız gözlü olduğumu söyledi...
— Herhalde para cüzdanını görmüştür!..
— İngiliz —

GRAFİKA

Sana

hazırladığınız her şeye
en iyi tabiî bir mamulün nefasetini verir.

s.49

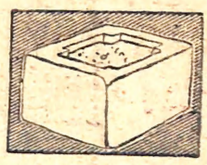

beyaz sabun
çamaşır içindir

Kremli
PURO
cildiniz içindir
PURO sizi güzelleştirir
Bol Köpüklü · Nefis Kokulu
PURO
Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

SÜMERBANK
SERMAYESİ 500.000.000 T.L.
Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYRI ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

HERİŞ REKLÂM

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Teknik Sekreteri :
Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.

Telefon: 221811

Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer:
ERCAN Matbaası

Akbaba

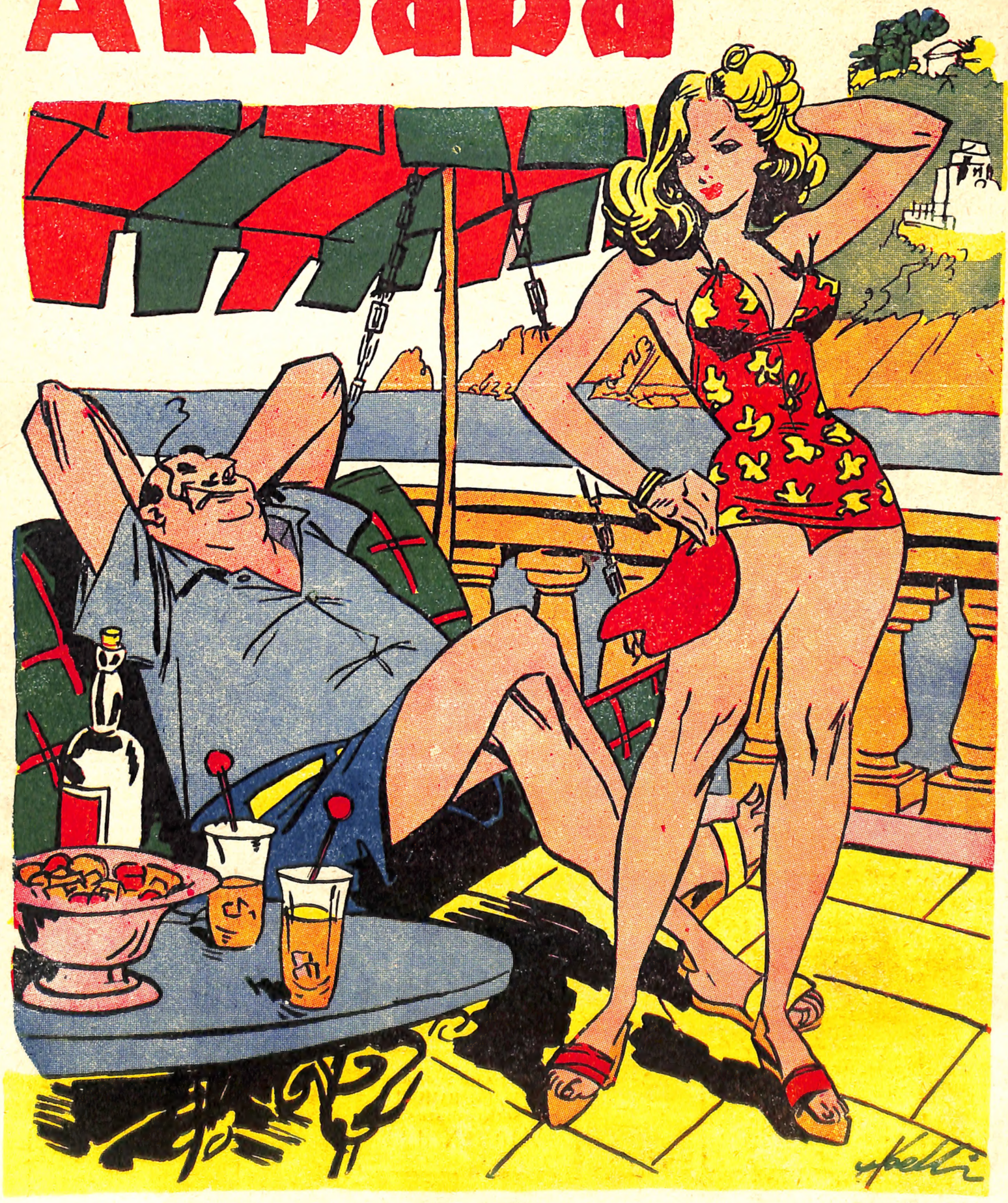

Mebus — Burada dinlenmeme imkân yok. Ne açık oturum var, ne kapalı!

— *İtalyan karikatürü* —